

Клайв Баркър

Прикован към ада

– Знаете за какво мечтая – каза Франк. – Можете ли да ми доставите удоволствието?

Лицето на нещото се оживи, устните му се дръпнаха назад в една усмивка на песоглавец.

– Не така, както го разбираш – отвърна то.

Франк се наклони да го прекъсне, ала създанието вдигна предупредително ръка.

– Има някои условия за нервните рецептори – рече то, – при които твоето въображение, колкото и да е разпалено, няма надежда да предизвика наслада.

– ...така ли?

– Да. Тогава най-скъпоценния разврат е детска играчка в сравнение с изживяванията, които предлагаме. Ще участваш ли в тях?

Франк погледна белезите и куките. Езикът му отново натеза.

– Ще участваш ли?

Вън, някъде съвсем наблизо, светът скоро щеше да се събуди. Той беше виждал неговото събуждане от прозореца на същата тази стая ден след ден, като се втурваше в нов кръг от безплодно дирене; той знаеше, че вън няма нищо, което да го трогне. Няма топлина, има само пот. Няма страст, съществува само внезапен нагон и също така внезапно безразличие. Той беше обърнал гръб на тази неудовлетвореност. Ако след като стори това трябваше да проумее знаците, които му донесоха тези създания, и това представляваше цената на неговата амбиция, той беше готов да я плати.

– Покажете ми ги.

ЕДНО

Така се впрегна Франк да разкрие тайната на главоблъсканицата в кутията на Льомаршан, че даже не чу кога удари голямата камбана. Устройството беше създадено от майстор-занаятчия с една голяма тънкост: макар да му казаха, че кутията крие чудеса, в нея просто не се виждаше вход, на никоя от шестте черни лакирани страни нямаше указание за разположението на точките, с натискане на които една от частите на главоблъсканицата се отделяше от останалите.

Франк беше виждал такива залъгалки най-вече в Хон Конг, плод на китайския вкус към метафизични загадки от твърдо дърво, но към умението и техническия гений на китайците французинът беше добавил извратена, чисто своя логика. Ако имаше ключ към главоблъсканицата, Франк не можа да го намери. Едва след няколко часа на проби, поставил един до друг палците, средните и малките пръсти, той успя да откъсне плода: чу се едва доловимо щракване и след това – победа! – един сегмент от кутията се отдели от останалите.

Последваха две открития.

Първо, вътрешните повърхнини бяха полирани до блясък. Образът на Франк, изкривен и накъсан, се плъзна по лакираната повърхност. Второ, Льомаршан, който в своето време майстореше пойни птички, беше измайсторил кутията така, че при отварянето ѝ се включваше музикален механизъм, който започваше да свири късо рондо с възвишена баналност.

Окуражен от успеха, Франк трескаво продължи да опипва кутията, бързо откриваше ново подреждане на издълбани прорези и смазани оси, които на свой ред разкриваха следващите части от лабиринта. С всяко решение, с всяко полузавъртане или изваждане се включваше следващия музикален фрагмент; мелодията стигаше до контрапункта и продължаваше, докато мотивът се изгубеше във винетките.

В един момент от усилията му камбаната започна да издава непрекъснато дрънчене. Той не го чу, поне съзнателно. Ала когато главоблъсканицата беше почти разгадана и лъскавите стени на кутията се отделиха, той усети, че при ударите на камбаната стомахът му заклокочи тъй силно, сякаш тя е звъняла през половината от живота му.

Той вдигна глава от работата си. За няколко секунди предположи, че шумът иде някъде от улицата, но много скоро отхвърли тази мисъл.

Малко преди полунощ той начена работата си върху кутията, сътворена от майстора на птици; няколко часа минаха оттогава, часове, които той не помнеше да са се изнизали, ала така показваше часовникът. Колкото и ревностни да бяха енорияшите, в града нямаше църква, която ще уда-ри призивната си камбана в такъв час.

Не. Звукът идеше от по-далечно място, през същата тази още неви-дима врата, поставена в чудодейната кутия на Льомаршан, за да се отво-ри. Всичко, което му обеща Киршер, продавачът на кутията, беше вяр-но! Той стоеше на прага на нов свят, една провинция, безкрайно отдале-чена от стаята, в която се намираше.

Един безкрайно далечен свят, който изведнъж стана толкова близък!

От тая мисъл дишането му се учести. Беше предугадал той момент толкова проникателно, беше обмислил с целия си разум това раздиране на булото. Само след мигове те ще се явят тук – онези, които Киршер наричаше ценобити, теолозите от Ордена на Раната. Тези създания бяха призвани от експериментите си във върховно достигане на удоволствия да пренесат вечните си главите в света на дъжда и несретата.

През изминалите седмици той работеше непрестанно, за да подгот-ви стаята си за тях. Голите дъски бяха старателно изтъркани и обсипани с цвят. До западната стена беше стъкмил за тях нещо като олтар, украсен с омиловителни дарове, каквито според Киршер щяха да подпомог-нат техните хубави кабинети: кости, бонбони, игли. Каната с неговата пикоч, предмет на седемдневно събиране, беше поставена отляво на ол-тара, в случай че искаха да направят един спонтанен жест на самооск-верняване. Вдясно имаше поднос с глави на гълъби, които също по съ-вет на Киршер трябваше да има под ръка.

Не беше пропуснал да предвиди нищичко от ритуала на призива. Нито един кардинал, бленуващ за обувките на рибаря, не би могъл да бъде по-усърден.

Ала сега, когато звънът на камбаната се засилваше и се лееше от музикалната кутия, той се уплаши.

Късно е, промърмори той с надеждата да уталожии нарастващия си страх. Машинката на Льомаршан беше разглобена, последния ход беше направен. Нямаше време за извъртане или съжаление. Освен това не рискува ли той живота и здравия си разсъдък, за да направи възможно това разкриване на тайната? Дори и сега вратата беше вход към удовол-ствия, за съществуването на които знаеше само шепа хора; много по-из-питани удоволствия, които щяха да го освободят от отегчителния кръг

на похотта, съблазните и объркването, които го преследваха от края на юношеските му години. Това знание щеше да го преобрази, не беше ли така? Човек не може да изпита дълбочината на такова чувство и да остане непроменен.

Голата крушка в средата на стаята угасна и светна, светна и пак угасна. В такт с камбанния звън светлината грейваше по-силно при всеки удар. В паузите между ударите в стаята се възцаряваше пълен мрак, сякаш светът, който обитаваше от двайсет и девет години, беше престанал да съществува. Сетне камбаната звънна отново и крушката припламна толкова ярко, сякаш никога не беше примигвала. За няколко скъпоценни секунди той се намираше в познато място с врата, която водеше навън, надолу и на улицата, и с прозорец, през който стига да имаше желание или сила да се откъсне от слепите стени, можеше да зърне пукването на зората.

С всеки удар светлината на крушката ставаше все по-ярка. Той видя, че източната стена отлетя; видя как тухлите изгубиха целостта си и изчезнаха в далечината; в същия този момент зърна мястото отвъд стаята, от което излизаше камбанния звън. Не беше ли това свят на птици? Огромни черни птици в прегръдките на вечна буря? Такова чувство навяваше провинцията, от която в тоя миг идваха жреците, че всичко наоколо се преобрази в една голяма бъркотия с крехки изпотрошени неща, които се издигаха, падаха и изпълваха мрачния въздух с летежа си.

Стената възвърна своята цялост и камбаната замлъкна. Крушката угасна. Този път нямаше никаква надежда да светне отново.

Той стоеше безмълвен в тъмнината. Дори и да си спомнеш приветственото слово, което бе приготвил, езикът му нямаше да го произнесе. Той беше занемял в устата му.

После се появи светлина.

Тя идеше от тях: от четиримата ценобити, които сега изпълваха стаята, оставили затворената стена зад гърба си. Пръскаха треперлива светлина, нещо като сиянието на дълбоководни риби: синьо, студено, отблъскващо. Това съкруши Франк, той никога не беше си представял как изглежда те. Въображението му, доста плодовито за кражба и измама, беше съвсем бедно в други области. Усилията да ги опише нагледно в цялото им великолепие бяха над възможностите му и той дори не се опита.

Защо тогава го подтискаше нуждата да спре очи върху тях? Заради белезите, които покриваха всеки сантиметър от телата им – тяхната продупчена, накълцана, обезкостена плът, посипана с пепел? Или заради

аромата на ванилия, разнасян от тях, чиято сладост потуляше смрадта? А може би това чувство го обсеби, когато светлината се засили и той ги разгледа по-отблизо, без да съзре някаква радост или нещо човешко по техните обезобразени лица; само отчаяние и апетит, който изостря болката на червата.

– Кой е този град? – попита един от четиримата.

Франк се позатрудни да определи пола на говорещия. Дрехите, пришити към него направо през кожата му, криеха характерните му черти и нито дрезгавият глас, нито своенравно изкривените му черти даваха отговор на това. Когато съществото говореше, куките, които пробждаха клепачите на очите и бяха прикачени чрез сложна система от вериги, минаваща през плътта и жалкото подобие на кости към същата кука в долната устна, се повдигаха от движението и откриваха лъсналото месо.

– Питам те нещо – рече то. Франк не отговори. Името на този град беше последното нещо в ума му.

– Разбираш ли? – попита фигурата до започналия разговор. Нейният глас, за разлика от този на предшественика ѝ, беше лек и задъхан – глас на развълнувано момиче. Всеки сантиметър от главата ѝ беше татуиран със сложна плетеница и на всяко пресичане на хоризонталната с вертикалната ос беше забита по една скъпоценна игла. Езикът ѝ беше украсен по същия начин. – Знаеш ли кои сме?

– Да – каза Франк най-сетне. – Зная.

Разбира се, че знаеше; той и Киршер бяха прекарвали безкрайни нощи в разговор за намеците, събрани от дневниците на Болингбрук и Гилс де Райс. Тези хора познаваха Ордена на Раната, той знаеше тази подробност.

Освен това... той очакваше нещо съвсем различно. Очакваше някакъв знак от пищното великолепие, до което те имаха достъп. Мислеше си, че може би ще дойдат със жени; очакваше ги намазани с благовонни масла; жени, обръснати и мускулести, готови за игрите на любовта, с ухanni устни, трептящи от порива да се разкрият, и с тежки ханшове, както ги обичаше той. Очакваше въздишки и премалели тела да се разстилат под краката му като жив килим; очакваше девствени блудници, от които да си поиска всяка тяхна цепка и чиято вещина ще го извисява нагоре, нагоре, към несъществуващата още сладост. В техните обятия щеше да забрави света. Щеше да се наслаждава на своята страст, вместо да се презира заради нея.

Не! Никакви жени, никакви въздишки. Само тези безполови неща с тяхната сбрьчкана плът.

Сега проговори третото същество. Чергите му бяха обезобразени от многобройните белези – неговите рани се надуваха като балони така, че очите му не се виждаха, а думите излизаха неясни от разкривената му уста.

– Какво искаш? – попита го то.

Той се взря в питация по-самонадеяно, отколкото в първите две същества. Ужасът му отлиташе някъде далеч с всяка отминала секунда. Спомените за страшното място отвъд стената вече избледняваха. Той стоеше сред тези грохнали упадъчни създания с тяхната смрад, с разкривените им тела, с тяхната очевидна хилавост.

– Киршер ми каза, че ще бъдете петима – каза Франк.

– Инженера ще се появи, когато му дойде времето – беше отговорът. – Сега отново те питаме: Какво искаш?

Защо да не им отговори направо?

– Удоволствие – отвърна той. – Киршер каза, че познавате удоволствията.

– О, познаваме ги – каза първият. – Всичко, което можеш да си пожелаеш.

– Да?

– Разбира се. Разбира се. – Съществото се взря в него със съвсем голите си очи. – За какво си мечтаеш? – попита то.

Въпросът, зададен така грубо, го обърка. Как би могъл да им опише призраците, създадени от неговото либидо? Той още диреше точните думи, когато едно от съществата рече:

– Светът... разочарова ли те?

– Много – отговори той.

– Не си първият човек, отегчен от неговата пошлост – каза му. – Има и други.

– Но не са много – намеси се татуираното лице.

– Вярно, шепа хора, не повече. Но някои дръзнаха да използват механизма на Льомаршан. Това са хора като теб, жадуващи за нови възможности, които са чули за уменията ни, непознати по вашите места.

– Аз очаквах... – поде Франк.

– Знаем какво очакваше – прекъсна го ценобитът. – Ние разбираме в ширина и дълбочина природата на твоето безумие. То ни е безкрайно познато.

Франк изсумтя.

– Е – рече той, – знаете за какво мечтая. Можете ли да ми доставите удоволствието?

Лицето на нещото се оживи, устните му се дръпнаха назад в една усмивка на песоглавец.

– Не така, както го разбираш – отвърна то.

Франк се наклони да го прекъсне, ала създанието вдигна предупредително ръка.

– Има някои условия за нервните рецептори – рече то, – при които твоето въображение, колкото и да е разпалено, няма надежда да предизвика наслада.

– ...така ли?

– Да. Тогава най-скъпоценния разврат е детска играчка в сравнение с изживяванията, който предлагаме. Ще участваш ли в тях?

Франк погледна безезите и куките. Езикът му отново натеза.

– Ще участваш ли?

Вън, някъде съвсем наблизко, светът скоро щеше да се събуди. Той беше виждал неговото събуждане от прозореца на същата тази стая ден след ден, като се втурваше в нов кръг от безплодно дирене; той знаеше, че вън няма нищо, което да го трогне. Няма топлина, има само пот. Няма страст, съществува само внезапен нагон и също така внезапно безразличие. Той беше обърнал гръб на тази неудовлетвореност. Ако след като стори това трябваше да проумее, да проумее знаците, които му донесоха тези създания, и това представляваше цената на неговата амбиция, той беше готов да я плати.

– Покажете ми ги.

– Няма връщане назад. Разбираш ли?

– Покажете ми ги.

Те не чакаха нова покана да вдигнат завесата. Той чу как вратата скръцна при отваряне и се обърна да види, че светът зад прага е изчезнал, за да го смени същата пълна със страх тъмнина, от която идваха членовете на Ордена. Той погледна назад към ценобитите, търсейки някакво обяснение за това. Те бяха изчезнали, но тяхното заминаване не остана незабелязано. Те бяха взели със себе си цветята, оставяйки голи дъски, а даровете на стената, които той събра, бяха почернели сякаш от топлината на свиреп, ала невидим пламък. Той подуши остротата на тяхното гниене; то дразнеше ноздрите му толкова силно, че Франк беше сигурен: носът му щеше да кърви.

Но мирисът на изгоряло беше само началото. Едва го беше доловил и дъхът на пет-шест други неща нахлу в съзнанието му. Миризмите, които едва усещаше до сега, станаха изключително силни. Тънкият дъх на откраднатите цветя, мирисът на боя от тавана и на смола от дъските под

краката му – всичко това изпълни съзнанието му. Той даже надуши мрака зад вратата и в него – изпращанията на стотици хиляди птици.

Прикри с ръка носа и устата си да спре яростния пристъп, който го обземаше, ала вонята от потта на пръстите му го замая. Щеше да повърне, ако не бяха свежите усещания, които нахлуваха в него от всеки нерв, усещания с вкуса на цветни пъпки.

Изглежда изведнъж усети сблъсък на малки пращинки с кожата си. Всеки дъх стържеше устните му, всяко мигване разяждаше очите му. Злъч кипеше дълбоко в устата му и парченцата от вчерашното телешко, останали между зъбите му, предизвикваха спазми във вътрешните му органи, сякаш при това върху езика му се отделяха капчици сос от печеното месо.

Ушите му бяха не по-малко чувствителни. Главата му се изпълваше със стотици оглушителни шумове, някои от които се зараждаха в него. Въздухът, който се блъскаше в тъпанчетата му, беше тайфун, газовете в червата му носеха буря. Ала имаше и други звуци – безброй звуци – които го нападаха от някакво място извън него. Нечии гласовете се надигаха сред гняв, прошепнати признания в любов, ръмжене и сумтене, сълзи, откъслечи от песни.

Не чуваше ли той сега света – утринната неразбория в хиляди къщи? Нямахме никаква възможност да слуша; какафонията отнемаше и най-малката възможност за анализ на ума му.

Ала имаше и нещо по-лошо. Очите! О, боже небесни, той никога не бе си представял, че те могат да му причинят толкова мъка; на него, който си мислеше, че нищо на тази земя не може да го трогне. Сега той се въртеше. И навсякъде – поглед!

Гладката мазилка на тавана представляваше внушителна география на мазките с четка. Гънките на изгладената му риза бяха непоносимо произведение от нишки. На ъгъла видя как червей пълзи по главата на едно мъртво гълъбче, което примигна с очи към него, щом забелязва, че го гледа. Стига! Стига!

Ужасен от гледката, той затвори очи. Но вътре в него имаше повече, отколкото вън; спомени, които го запратиха на границата на безчувствеността. Той сучеше мляко от майка си и се препълваше; усещаше ръцете на своя близък, обвити около него (борба ли беше или братска прегръдка? И в двата случая той се задъхваше). И още, много повече. Кратък живот на чувствата, всичките записани със съвършена ръка в кората на мозъка му, съсипващи го с тяхната настойчивост да си ги спомни.

Той усети, че е на границата да избухне. Сигурно светът извън главата му – стаята, всички птици зад вратата – всичко това, въпреки неговата крещяща прекаленост, не можеше да бъде така съкрушително, колкото собствените му спомени. Нещо повече, помисли си той и се опита да отвори очи. Но те не можеха да се отлепят. Сълзи, гной или игла с конец ги бяха запечатали.

Спомни си лицата на ценобитите: куките, веригите. Не са ли приложили подобна хирургия и върху него, не са ли го затворили зад очите му с парада на неговата история?

От уплаха за здравето си той захвана да ги вика, макар да не беше съвсем сигурен, че те са наблизко и ще го чуят.

– Защо? – попита той. – Защо постъпихте така с мен?

Ехото на думите му гърмеше в ушите му, но той едва ли му обръщаше внимание. По-смилените впечатления изплуваха от миналото, за да го терзаят. Детството още се точеше по езика му (мляко и безсилие), ала сега към тях се примесваха и чувствата на зрял човек. Той беше пораснал! Имаше мустаци, беше силен, с тежки ръце, голямо нещо.

Младежките удоволствия имаха зова за нещо ново, ала годините пълзяха, лекото чувство загуби своята сила, за това трябваше все по-сOLIDна практика. И те дойдоха отново, прекалено язвителни, за да бъдат грозни в мрака на задната част на главата му.

Усети непознат вкус върху езика си: горчив, сладък, кисел, солен; миришеше на подправки, изпражнения и косата на майка му; видя градове и небеса; видя бързина, видя дълбини; разчупи хляб с хора, сега вече покойници, опари го жарката им слюнка по бузите му.

Там имаше и жени, естествено.

Винаги между суетнята и объркването изплуваха спомени за жени. Нападаха го с благоуханието, тъканите и вкуса си.

Близостта на този харем го извиси въпреки обстоятелствата. Той разкопча панталоните си и помилва члена си, по-скоро от желание да пръска семето си и така да се освободи от тези създания, отколкото заради удоволствието от това.

И докато си галеше парчето, беше смътно убеден, че може да хвърли жалостив поглед: спял човек в гола стая, възбуден от видения. Унищожителният нерадостен оргазъм не успя даже да забави неумолимата развързка. Коленете му се подгнаха и тялото му рухна на дъските, където се срина и куража му. Когато се блъсна в дъските, усети болезнен спазъм, който мигом отлетя, преди да плисне новата вълна от спомени.

Търколи се на гръб и закрещя; крещеше и се молеше всичко да

спре, ала усещанията само се засилваха и стигаха до нови висоти с всяка молитва, която изричаше.

Жалките стонове останаха единствения звук, паника помрачи думите и чувството. Струваше му се, че няма друг край на това състояние освен лудостта. Никаква надежда, можеше само да се изгуби в надеждата!

Когато той изрази тази последна отчаяна мисъл, мъчението спря.

Някак изведнъж, цялото. Отлитна. Видения, звуци, докосване, вкус, мирис. Той рязко се отърси от всичко това. Последваха секунди, в които той се съмняваше в своето съществуване. Два удара на сърцето, три, четири.

На петия удар той отвори очи. Стаята беше празна, гълъбите и нощното гърне бяха изчезнали. Вратата беше затворена.

Той седна предпазливо на пода. Крайниците му бяха изтръпнали; главата, китките и пикочния му мехур го боляха.

Изведнъж някакво движение в другия край на стаята привлече вниманието му.

Там, където преди няколко мига съществуваше само празно пространство, сега се очертаваше фигурка. Това беше четвъртият ценобит, оня, който изобщо не се обади, нито пък показа лицето си. Не то, сега виждаше ясно, а тя. Качулката, която носеше, беше отметната, отметнати бяха и дрехите. Жената под тях беше сива и блестеше, устните ѝ бяха окървавени, краката ѝ стояха разтворени и разкриваха сложните разрези на срамната ѝ кост. Тя седеше на куп гниещи човешки глави и се усмихваше за поздрав.

Сблъсъкът с похот и смърт го ужасиха. Можеше ли изобщо да се съмнява, че тя лично беше светила маслото на тези жертви? Тяхното разложение беше под ноктите ѝ, техните езици – двайсет, че и повече – висяха на гerdани върху намазаните ѝ с масло бедра, сякаш готови да се пхнат в нея. Той не се и съмняваше, че мозъците, които сега изтичаха от очите и ноздрите на клетниците, са били възпламенени до полуда преди порив или целувка да спрат сърцата им.

Киршер го излъга – или наистина беше така, или той прекалено се разочарова. Във въздуха не витаеше наслада, поне в смисъла, в който го разбираха хората.

Беше направил голяма грешка, като отвори кутията на Льомаршан. Безкрайно ужасна грешка.

– Ти май свърши с мечтите – каза ценобитката, гледайки го как лежи разкопчан на голите дъски. – Добре.

Тя стана. Езиците се разсипаха по пода като плужещи.

– Сега можем да започнем – рече тя.

ДВЕ

1.

– Не е това, което очаквах – каза Джулия. Наоколо цареше полумрак, беше студен ден през август. Никой не би го нарекъл идеално време за оглед на къща, останала толкова дълго време празна.

– Искане доста работа – рече Рори. – И толкоз. Не е пипвана откакто баба почина. Така е от три години. Сигурен съм, че тя не направи нищо по нея до края на живота си.

– Твоя ли е?

– Моя и на Франк. Завещана е на двама ни. Но от миналия път някой да е виждал големия ми брат?

Тя сви рамене, сякаш не си го спомняше, макар да помнеше всичко много добре. Една седмица преди сватбата.

– Някой спомена, че миналата година той прекарал тук няколко дни. Разгонен, как иначе. После пак изчезнал. Собствеността не го интересува.

– Да предположим, че се нанесем и той се върне да си поиска своето?

– Ще го изхвърля. Ще взема заем от банката и ще го изхвърля. Той винаги плаща трудно в брой.

Тя кимна, ала не изглеждаше сигурна.

– Не се безпокой – той отиде до мястото, където стоеше тя и обви ръце около нея. – Къщата е наша, кукло. Можем да я боядисаме, да си угаждаме, да я превърнем в рай.

Той се взря в лицето ѝ. Понякога, особено когато я обземаха съмнения, нейната хубост почти го плашеше.

– Вярвай ми.

– Вярвам ти.

– Добре, тогава. Какво ще кажеш да се нанесем в неделя?

2.

Неделя.

Божият ден продължаваше над тая част на града. Дори стопаните

на тези добре поддържани къщи и добре гледани деца да не бяха вярващи, те почитаха празниците. Няколко пердета трепнаха леко, когато се зададе фургонът на Лютън и започна разтоварването; някои съседни даже минаха веднъж-дваж пред къщата под предлог, че разхождат кучетата. Ала никой не заговори с новодошлите, камо ли да им предложи помощ за мебелите. Неделя не беше ден за потене.

Джулия се зае да разопакова, а Рори организира разтоварването на фургона; с Лютън и Шантавия Боб те бяха изключителна мускулна сила. Наложим им се да направят четири курса за пренасяне на по-голямата част от багажа от Александра Роуд и въпреки това в края на деня все още доста неща се събраха за последното пътуване.

В два часа следобед Кърсти цъфна на прага.

– Наминах да видя не мога ли да ви помогна с нещо – рече тя с тон на излишно извинение в гласа.

– По-добре влез – каза Джулия. Тя се върна в предната стая, напомняща за бойно поле, където само хаосът е победител, и тихичко прокле Рори. Без съмнение поканата за помощ към една изгубена душа беше негова работа. Тя щеше повече да пречи, отколкото да помага; нейният отнесен, вечно подтиснат вид накара Джулия да стисне зъби.

– Какво да правя? – попита Кърсти. – Рори каза...

– Да – рече Джулия. – Сигурна съм, че е казал.

– Къде е той? Имам предвид Рори.

– Върна се да натовари още веднъж фургона, да се влее в суматохата.

– О!

Джулия смекчи израза на лицето си.

– Знаеш ли, много мило от твоя страна да ни навестиш – каза тя, – но мисля, че няма какво да правиш точно сега.

Кърсти се изчерви леко. Беше завееяна, но не и глупава.

– Разбирам – каза тя. – Сигурна ли си? Не може ли... искам да кажа, сигурно ще мога да направя по чаша кафе.

– Кафе? – произнесе Джулия. Мисълта за това я накара да осъзнае колко беше пресъхнало гърлото ѝ. – Да – съгласи се тя. – Никак не е лоша идеята ти.

Правенето на кафе не мина без някои дребни неприятности. Нищо, с което се залавяше Кърсти, не ставаше съвсем просто. Тя стоеше в кухнята, кипваше вода в съд, търсенето на който ѝ отне четвърт час, и си мислеше, че може би не трябваше да идва. Джулия винаги я гледаше толкова странно, сякаш ѝ се сърдеше, че не е била задушена при

раждането си. Няма значение. Рори я помоли да дойде, не беше ли така? Това ѝ стигаше за покана. Тя нямаше да пропусне шанса да зърне усмивката му напук на сто Джулии.

Фургонът пристигна след двайсет и пет минути, време, през което жените два пъти подхващаха и два пъти прекъсваха замиращия разговор. Те нямаха нищо общо: ласкавата Джулия, хубавицата, вечната победителка в борбата за погледи и целувки, и Кърсти, момичето с вяло ръкостискане, чиито очи бяха толкова светли, колкото на Джулия след плач. Тя много отдавна реши, че животът не е никак честен. Но защо след като прие горчивата истина обстоятелствата настойчиво я тласкаха да си завира лицето в тях?

Кърсти тайничко поглеждаше към Джулия и все ѝ се струваше, че една жена не може да бъде грозна. Всяко нейно движение – кичур коса, отметнат с opakото на ръката, избърсване на праха от любимата чаша – всичко това преливаше от непринудена грация. Като я гледаше, тя разбираше кучешкото обожание на Рори, и като го разбираше, отново изпадаше в отчаяние.

Най-сетне той се появи, прегърбен и потен. Следобедното слънце прежуриаше жестоко. Той ѝ се ухили, разкривайки нащърбената линия на предните си зъби, която тя отначало намираше за толкова неотразима.

– Радвам се, че успя да дойдеш – рече той.

– Щастлива съм да ви помогна – отвърна тя, ала той вече гледаше встрани, към Джулия.

– Как вървят нещата?

– Ще се побъркам – каза му тя.

– Е, сега можеш да си починеш от работа – рече той. – С тоя курс докарахме леглото. – Той ѝ намигна заговорнически, но тя не отговори на закачката му.

– Да ви помогна при разтоварването, а? – предложи Кърсти.

– Лютън и Ш. Б. си знаят работата.

– О!

– А пък аз давам ръка и крак за чаша чай.

– Не намерихме чай – каза му Джулия.

– Е, тогава кафе.

– Добре – рече Кърсти. – А за другите двама?

– За една чаша са готови човек да убият.

Кърсти се върна в кухнята, напълни малкия съд почти до чертата и го сложи на печката. Чу как от коридора Рори командва следващото

разтоварване.

Беше леглото, сватбеното легло. Макар че полагаше страхотни усилия да изхвърли от съзнанието си картината, в която той прегръщаше Джулия, тя не успя. И както се вираше във водата, която начена да къкри, да се изпарява и най-подир кипна, същите болезнени видения от тяхната наслада се връщаха отново и отново.

3.

Докато далеч от нея тримата мъже свалих багажа от четвъртия, последен курс за деня, Джулия загуби интерес към разопаковането. Истинско бедствие, рече си тя; всичко беше пакетирано и напъхано в сандъци от чай без всякакъв ред. Трябваше да изравя съвсем ненужни неща, за да стигне до най-необходимото.

Кърсти запази мълчание, а тя остана в кухнята да мие мръсните чаши.

Джулия изруга високо, заряза бъркотията и излезе да изпуши цигара на горното стъпало. Тя се облегна на отворената врата и вдъхна златистия въздух, наситен с цветен пращец. Макар че беше едва двацет и първи август, следобедът вече бе пропит с дъх на пушек, който вещаеше есен.

Тя изгуби представа за това колко бързо мина денят и както си стоеше, клепалото удари за вечерна молитва. Песента на камбаните се извисяваше и падаше на лениви вълни. Звукът навяваше покой. Той я накара да си спомни детството, макар и не съвсем точно – не помнеше нито един определен ден, нито някое място. Върна се само за това, че беше малка, заради тайнството.

Минаха четири години, откакто за последен път стъпи в църква: всъщност в дена на сватбата ѝ с Рори. Мисълта за тоя ден – или по-скоро за надеждите, които той не оправда – разваляше мига. Тя напусна стъпалото, когато песента на камбаните се лееше широко, и се върна в къщата. След ласката на слънцето върху повдигнатото ѝ нагоре лице вътрешността ѝ се видя мрачна. И изведнъж от умора ѝ дойде до плач.

Те щяха да сглобят леглото преди да си легнат тая нощ и трябваше да решат коя стая ще бъде главната им спалня. Тя реши да направи това сега, с избора си избягваше връщането в предната стая при вечно оклюманата Кърсти.

Камбаната още звънеше, когато тя отвори вратата на предната стая

на горния етаж. Погледна я – беше най-голямата от трите горни стаи, единствен избор – ала слънцето не я огряваше нито днес, нито през който и да било ден на това лято, защото щорите на прозореца бяха пуснати. Това правеше стаята по-хладна от всяко друго място в къщата, въздухът тук беше застоял. Тя мина по мръсните дъски към прозореца с намерение да вдигне щорите.

На перваза забеляза нещо странно. Щорите бяха заковани здраво към касата на прозореца и сигурно отблъскваха всяко нахлуване на живот от слънчевата улица вън. Тя се опита да освободи щорите, ала не успя. Работникът, който и да е той, добре си беше свършил работата.

Няма значение, когато Рори се върне, тя ще го накара да извади гвоздеите с тесла. Тя се обърна и докато се отдалечаваше от прозореца, внезапно и против волята си осъзна, че камбаната все така призоваваше вярващите. Няма ли да дойдат те тази нощ? Не беше ли достатъчно примамлива стръвта с обещания за рая? Мисълта едва се зараждаше, на моменти тя замираще. Но камбаната биеше и звукът ѝ кълтеше в стаята. Крайниците ѝ, вече премалели от умора, едва се движеха с всеки нов удар. Главата ѝ пулсираше мъчително.

Стаята е непоносима, реши тя; беше вмирисана, а помръкналите ѝ стени – лепкави. Въпреки размерите ѝ тя нямаше да остави Рори да я убеди, че трябва да я направят своя спалня. Нека да се скапе!

Тя тръгна към вратата и когато стигна на метър от нея, ъглите на стаята заскърцаха и вратата се затръшна. Нервите ѝ се опънаха. Само така можеше да избегне риданията.

Вместо да се разплаче, Джулия каза „Върви по дяволите“ и натисна дръжката. Тя се завъртя леко (защо ли пък не, но все пак усети облекчение) и вратата се отвори. От хола под нея плисна топла жълта светлина.

Тя затвори вратата зад себе си и със странно удовлетворение, същността на което не можеше и никога не би могла да проумее, завъртя ключа в ключалката.

И щом го направи, камбаната замлъкна.

4.

– Но това е най-голямата стая...

– Не ми харесва, Рори. Влажна е. Можем да използваме задната стая.

– Ако можем да проврем проклето легло през вратата.

– Разбира се, че можем. Знаеш, че можем.

– Струва ми се, че губим една хубава стая – възрази той, като знаеше много добре, че това е вече *fait accompli*¹.

– Мама знае най-добре – каза тя и му се усмихна с очи, чийто блясък нямаше нищо общо с майчиния.

1. *fait accompli* – свършен факт. (фр. – Бел.пр.)

ТРИ

1.

Сезоните копнеят един за друг както мъжете за жените, за да се освободят от излишъка.

Ако се забави със седмица повече от отреденото, пролетта започва да жадува лятото да спре дните на вечната надежда. Лятото, на свой ред, започва да се поти за нещо, което да охлади жегата му, а и най-меката есен в края на краищата ще се умори от своето благородство и ще затъгува за скорошни студени мъгли, които да убият плодородието ѝ.

Даже зимата – най-суровият, най-неумолимият сезон – след изнизването на февруари мечтае за пламъка, който на мига ще я отнесе. С времето всяко нещо се уморява и започва да търси някаква противоположност, за да се отърве от себе си.

И тъй, август даде път на септември и това си имаше своите лоши страни.

2.

С малко труд къщата на Лодовико Стрийт придоби по-гостоприемнен вид. Дойдоха да я посетят даже съседите. След като си съставиха мнение за двойката, те казаха свободно колко са щастливи да видят, че домът на номер петдесет и пет е населен отново. Само един от тях спомена нещо за Франк, спомняйки си мимоходом за странния тип, който миналото лято живя в къщата няколко седмици. Когато Рори разкри, че това е неговият брат, настъпи леко объркване, но то се разсея много скоро с помощта на Джулия, чието очарование не знаеше граници.

Рори рядко споменаваше за Франк през годините на брака си с Джулия, макар че разликата във възрастта между него и брат му беше само единадесет месеца и като деца те бяха неразделни. Джулия научи това случайно, от пиянски спомени, месец-два преди сватбата, когато Рори ѝ разказа надълго и нашироко за Франк. Беше меланхолично излияние. Пътищата на братята се разделиха значително след юношеството и Рори съжаляваше за това. Съжаляваше още повече за мъката, която безпътния живот на Франк причини на техните родители. Когато Франк

се появяваше от дъжд на вятър, в която и точка на земното кълбо да прарасваше времето си, той носеше само скръб. Неговите приказки за приключения сред престъпните слоеве, неговите дрънканици за дребни кражби – всичко ужасяваше родителите им. Но имаше и нещо по-лошо, поне така каза Рори. В най-шантавите си моменти Франк говореше за живот, прекаран в изстъпление, имаше стръв за битие, отхвърлящо всякакви морални норми.

Не беше ли тонът в разказа на Рори – смес от погнуса и завист – не беше ли той онова, което събуди любопитството на Джулия? Каквато и да беше причината, тя бе завладяна бързо от безпределно любопитство към този луд човек.

После, една-две седмици преди сватбата, черната овца се яви от плът и кръв. Напоследък нещата му вървяха добре. Носеше златни халки на пръстите си, а кожата му беше опъната и загоряла. Почти не се забелязваха външните признаци на чудовището, описано от Рори. Братът Франк беше гладък полиран камък. Тя отстъпи пред чара му само за няколко часа.

Настана странно време. С пълзенето на дните към датата на сватбата тя забеляза, че мисли все по-малко за бъдещия си мъж и все повече за неговия брат. Те не бяха съвсем различни; някои шеговити нотки в глаговете им и тяхното свободно поведение издаваха в тях братята. Ала към качествата на Рори Франк добавяше нещо, което брат му нямаше да притежава никога: едно очарователно безразсъдство.

Може би това, което последва, беше неизбежно; няма значение колко отчаяно се бореше тя със своите инстинкти, това само забавяше отприщването на чувствата, които изпитваха един към друг. Така тя се опитваше да се оправдае пред себе си по-късно. И когато всички самообвинения отлетяха, дойде мигът, за който тя още пазеше в паметта си безценен спомен: тяхната първа и последна среща.

Кърсти беше в дома ѝ, точно така, във връзка със сватбата, когато дойде Франк. Дойде чрез телепатията, която идва със страстта и избледнява без нея, и Джулия знаеше, че днес е денят. Тя заряза Кърсти да съставя менюто или нещо такова и поведе Франк нагоре под предлог да му покаже булчинската си рокля. Точно така си спомняше тя – че той поиска да види роклята – и тя сложи воала, засмя се при мисълта да се облече в бяло, после той застина до рамото ѝ; вдигна булото, а тя се смееше, смееше, сякаш за да изпита силата на неговия порив. Както и да е, веселбата ѝ не го охлади, пък и той не си губеше времето с подробности като прелъстяването. Почти светкавично спокойната обстановка

отстъпи място на нещо жестоко. Като изключим мълчаливото ѝ съгласие, чифтосването им криеше във всяко отношение агресивността и мъката на изнасилването.

Разбира се, спомените украсяваха събитията и през четирите години (и още пет месеца) от този следобед, тя често си повтаряше тази сцена. Сега, когато си я спомнеше, обидите ставаха трофей на тяхната страст, а сълзите ѝ – сигурно доказателство за чувствата ѝ към него.

На другия ден той изчезна. Отлетя за Банкок или за Истър Айлънд, някъде, където не беше длъжен да отговаря. Това, че го оплака, не ѝ помогна, нито пък остана незабелязана тъгата ѝ. И макар че това не беше обсъждано открито, тя често се чудеше дали последвалото влошаване на отношенията им с Рори не започна тогава: с мисълта ѝ за Франк, когато се любеше с брат му.

А сега? Сега, въпреки смяната на домашната обстановка и възможността да започнат освежени отново, по-всичко изглеждаше, че събитията плетат заговор да ѝ напомнят за Франк.

Не само клюките на съседите ѝ напомниха за него. Един ден, когато беше сама в къщата и разопаковаше разни лични неща, тя прехвърли няколко пакета със снимки на Рори. Много от тях бяха сравнително нови: снимки на двамата заедно в Атина и Малта. Ала сред прозрачните усмивки бяха погребани и някои снимки, които тя не си спомняше да е виждала преди (не ги ли криеше Рори от нея?); семейни портрети от преди десетки години. Снимка на неговите родители в деня на тяхната сватба, черно-бял образ, превърнат от времето в серия сиви тонове. Снимки от кръщението, на които гордите кръстници друсат бебетата, повити в семейни дантели.

И после, снимки на братята заедно; като едва проходили деца с големи очи; като намръщени ученици, снимани в гимназиално облекло и на училищно шествие. След това, когато идва стеснението от пъпчивото юношество, броят на снимките намалява – докато жабите се появят като принцове от другата страна на пубертета.

Като видя Франк да позира пред обектива в блестящ вид, тя усети, че се изчервява. Той е бил лично момче, можело е да се предскаже, винаги облечен *a la mode*². В сравнение с него Рори изглеждаше старомоден. Струваше ѝ се, че бъдещият живот на братята е скициран в тези ранни портрети: Франк – усмихнатият прелъстителен хамелеон, Рори – солидният гражданин.

2. *a la mode* – модно. (фр. – Бел.пр.)

Тя опакова най-сетне снимките и докато стоеше откри, че с руменината бяха нахлули сълзи. Но не от съмнение, тя нямаше нужда от това. Ярост изгаряше очите ѝ. Неусетно между две вдишвания тя изгуби представа за действителността.

Знаеше с непоклатима сигурност кога я споходи за първи път този спазъм – когато лежеше на легло от брачна дантела и Франк обсипваше шията ѝ с целувки.

3.

През това време тя се качи веднъж в стаята със заковани щори.

Дотогава те вече бяха поукрасили горния етаж и предпочетоха да открият терена за публичен оглед. Затова стаята остана непокътната. Непосещавана, всъщност, с изключение на нейните няколко влизания тук.

Тя не знаеше нито защо се качва горе, нито пък как да прецени странната смесица от чувства, които я бяха връхлетели тук. Ала в мрачната обстановка имаше нещо, което я успокояваше; тя беше като утроба, утроба на мъртва жена. Понякога, когато Рори беше на работа, тя просто се качваше по стълбата и седаше в тишината, без да мисли за нищо, или поне за нищо, което може да се опише с думи.

Тези кратки посещения я караха да се чувства странно виновна и тя се опитваше да избягва стаята, когато Рори се навърташе наблизо. Но това не винаги беше възможно. Понякога краката сами я водеха тук, без да им заповядва това.

Така стана и през оная събота, в деня на кръвта.

Тя гледаше как Рори чегърта с длето няколко пласта боя от пантите на кухненската врата, когато ѝ се стори, че чува зова на стаята. Зарадвана от това, че е включена пълноценно в нейния хор, тя се качи горе.

Беше по-хладно от обикновено и тя се радваше на това. Сложи ръка на стената, после премести изстиналата си длан на челото.

– Безполезно – промърмори тя на себе си, като си представи човека, който работеше долу. Тя не го обичаше, а и неговото отношение не беше по-добро; под заслепеността от нейното лице той също не я обичаше. Той стържеше с длетото в свой собствен свят, тя страдаше тук, далеч от него.

Един порив на вятъра затвори задната врата долу. Тя чу как вратата хлопна.

Долу тоя звук привлече вниманието на Рори. Длетото изскочи от браздата и се заби в палеца на лявата му ръка. Още щом рукна кръв, той изкрещя. Длетото тупна на пода.

– Ад и проклятие!

Тя чу, ала не стори нищо. Изплува от унеса на меланхолията много късно за да разбере, че той се качваше горе. В трескаво търсене на ключа и на предлог за оправдаване на присъствието ѝ в стаята тя скочи, ала той вече беше на вратата и прекоси прага, затичан към нея, притиснал несръчно лявата си длан с дясната. Кръвта се лееше разточително. Тя бликаше между пръстите и се стичаше по ръката му, капеше на пода и оставяше петно до петно върху голите дъски.

– Какво направи?

– На какво ти прилича това? – процеди той през стиснати зъби. – Порязан се.

Лицето и вратът му имаха цвета на маджун за прозорци. Тя вече го бе виждала такъв, веднъж припадна случайно при вида на собствената си кръв.

– Направи нещо! – рече той гнусливо.

– Дълбоко ли е?

– Не зная! – кресна ѝ той. – Не искам да гледам.

Колко е жалък, помисли си тя, но не му беше времето да дава израз на презрението, което я изпълваше. Вместо това тя хвана с две ръце окървавената му китка и докато той гледаше встрани, тя се взря в раната на дланта. Беше дълбока и още кървеше обилно. Дълбока кръв, тъмна кръв!

– Мисля, че е най-добре да те закарам в болницата – каза му тя.

– Можеш ли да ме превържеш? – попита той с глас, в който вече нямаше ярост.

– Разбира се. Ще взема чисти превръзки. Хайде...

– Не – рече той, като клатеше пепелявото си лице. – Ако направя и крачка, може да припадна.

– Тогава стой тук. Сигурно ще се оправиш – успокои го тя.

След като не намери в банята превръзки, които да спрат кръвотечението, тя взе няколко чисти носни кърпи от чекмеджето му и се върна в стаята. Сега той се облягаше на стената и кожата му лъщеше от пот. Беше стъпил в кръвта, изтекла от него, тя усещаше нейния дъх във въздуха.

Джулия продължи да го успокоява, че няма да умре от петсантиметрова рана, уви една носна кърпа около ръката му, превърза я с друга,

сетне го придружи, целия разтреперан като лист, надолу по стъпалата (едно по едно, като децата) и навън до колата.

В болницата чакаха към един час на опашка заедно с други ранени, преди най-сетне да го прегледат и зашият. Като обръщаше поглед назад, трудно ѝ беше да разбере кое е най-смешното в този случай: неговата слабост или последвалата разточителна благодарност. Когато той прека-ли, тя му каза, че не иска от него благодарност и това беше самата истина.

Не искаше нищо, което той би могъл да ѝ предложи, освен може би неговото отсъствие.

4.

– Почисти ли пода във влажната стая? – попита го тя на другия ден. Наричаха я влажната стая от онази първа неделя, макар да нямаше и по-мен от гниене от тавана до перваза на дюшемето.

Рори вдигна глава от списанието си. Под очите му се очертаваха сиви кръгове. Не бил спал добре, така ѝ каза. Едно превързване на пръс-та – и веднага му се явиха смъртоносни кошмари.

– Какво каза? – попита я той.

– Пода... – повтори тя. – Имаше кръв на пода. Изчисти ли я?

Той тръсна глава.

– Не – рече просто и пак се задълбочи в списанието си.

– И аз не съм – каза тя.

Той я възнагради с опрощаваща усмивка.

– Ти си свършена домакиня – рече той. – Не усещаш кога я вър-шиш тази работа.

С това разговорът им приключи. Той очевидно беше доволен, че тя губи бавно разсъдка си.

От друга страна тя изпита странното чувство, че си го връща отново.

ЧЕТИРИ

1.

Кърсти мразеше сбирките. Мразеше усмивките, от които изпаднаше в паника, погледите, които трябваше да тълкува, и най-лошото – разговорите. Тя не можеше да каже нищо значително на света, в това беше убедена отдавна. Срещаше твърде много погледи, които я следяха, и не би могла да твърди обратното, познаваше всеки известен на човечеството начин за ласкателство на човек в компания на глупци, от „Ще ме извините ли, струва ми се, че видях моя счетоводител“ до това да изнесе мъртвопиян човек на гърба си.

Но Рори настоя тя да дойде на тържеството по случай настаняване-то им в новата къща. Само няколко близки приятели, обеща й той. Другото беше да се пържи в соса на самообвиненията вкъщи, да проклина малодушието си и да мечтае за милото лице на Рори.

Както разбра по-късно, сбирката не беше чак толкова голямо мъчение. Събраха се само девет гости, всеки от които тя познаваше бегло и това я улесняваше. Те не очакваха от нея да озари стаята, трябваше само да кима и да се смее на подходящо място. А Рори, все още с превързана ръка, беше в най-добрата си форма, изпълнен с откровено простодушие. Тя даже си мислеше дали Невил, един от колегите на Рори по служба, не й правеше намеци с очи зад очилата си, едно подозрение, потвърдено в средата на вечерта, когато той се насочи към нея и я попита не се ли интересува от развъждане на котки. Тя отговори с не, но че винаги се е интересувала от нови знания. Той й се стори удовлетворен и под този предлог се погрижи да я налива с ликьор до края на вечерта. Към единнайсет и половина тя приличаше на замаян, но щастлив корабкрушенец, когото най-обикновени подмятания довеждаха до нови, още по-болезнени пристъпи на кикот.

Малко след полунощ Джулия каза, че е уморена и иска да си легне. Думите й бяха възприети като най-общ намек за разотиване, ала на Рори това никак не му хареса. Той скочи и напълни чашите, преди някой да се опита да възрази. Кърсти беше сигурна, че по лицето на Джулия премина сянка на досада, ала тя скоро отлетя, челото й отново изглеждаше непомрачено. Тя им пожела лека нощ, получи щедри комплименти за умението й в приготвянето на телешко месо и отиде да си легне.

Безупречно красивите са безупречно щастливи, не беше ли така? За Кърсти това винаги се подразбираше от само себе си. Ала тази нощ алкохолът я накара да си помисли дали завистта не я заслепява. Може би да бъдеш безупречен беше другото лице на скръбта?

Но замаяната ѝ глава имаше нелепата нужда от такива разсъждения. В следващата минута Рори стана и разказа вица за горилата и йезуита, което я върна към пиенето преди още той да стигне до обредните свещи.

Горе Джулия чу нов взрив от смях. Тя наистина беше уморена, но не готвенето я изтощи. Причината беше усилието да подтисне презрението си към проклетите глупаци, събрани долу във всекидневната. Тя ги нарече приятели веднъж, тези малоумници с жалките им шеги и още по-жалките им претенции. Игра ролята си с тях в продължение на часове, това стигаше. Сега тя имаше нужда от прохладно място, от тъмнина.

Още с отварянето на вратата към влажната стая тя разбра, че нещата там не са вече такива, каквито бяха. Светлината на голата крушка огряваше дъските, където се проля кръвта на Рори; сега те бяха толкова чисти, сякаш са ги изстъргали. Извън обсега на светлината стаята тънеше в мрак. Тя влезе и затвори вратата. Бравата щракна зад гърба ѝ.

Тъмнината беше почти пълна и тя се радваше на това. Очите ѝ си почиваха в мрака, там те изпитваха прохладата.

Беше толкова тихо, че можеше да се чуе шумоленето на хлебарка зад перваза на дюшемето. След няколко минути то спря. Тя затаи дъх. Шумоленето започна отново. Този път ѝ се стори, че в звука има определен замисъл, някакъв примитивен сигнал.

Долу се смееха като дървеняци. Шумът я хвърли в отчаяние. Какво не би дала да се откопчи от такава компания?

Тя преглътна и проговори на мрака.

– Аз те чувам – каза тя, без да знае защо изрича тези думи и към кого ги отправя.

Скрибуцането на хлебарката поспря за миг, сетне начена отново, още по-настойчиво. Тя се отдалечи от вратата и се насочи към шума. Той продължи, сякаш я викаше.

Беше съвсем лесно да се обърка в тъмнината и тя докосна стената, преди още да усети приближаването си до нея. С вдигнати ръце тя прекара длани по боядисаната мазилка. Нейната повърхност не беше еднакво студена. На едно място в средата между вратата и прозореца усети толкова силен хлад, че трябваше да отдръпне ръка. Хлебарката прекрати скрибуцането.

В един момент тя се люшна съвсем объркана сред мрак и тишина. Това нещо се раздвижи точно пред нея. Измама на вътрешното око, предположи тя, защото тук можеше да има само въображаема светлина. Ала новото зрелище ѝ показа грешката на това предположение.

Стената се озари или по-скоро нещо зад нея припламна със студена фосфоресцираща светлина, от което масивните тухли като че изведнъж станаха нематериални. Нещо повече; стената сякаш се раздели, парчета от нея се движеха и местеха като с вълшебна пръчка, боядисаните с блажна боя повърхнини водеха към скрити кутии, чиито страни на свой ред избухваха, като откриваха някакво ново скривалище. Тя гледаше съсредоточено и не смееше да мигне, за да не изпусне и най-малката подробност от тази ловкост на ръцете, докато отломките на света се разделиха пред очите ѝ.

После внезапно нейде дълбоко в тази изключително сложна система от плъзгащи се фрагменти тя видя – или пак ѝ се стори, че вижда – някакво движение. Едва сега разбра, че беше съдържала дъха си от началото на това представление и започва да изпитва главозамайване. Опита се да прочисти белите си дробове от застоялия въздух и да поеме малко чист въздух, но тялото ѝ не се подчини на такова едно просто нареждане.

Някъде дълбоко в нея се зароди тревожен тик. Фокус-бокусът бе спрял и остави една част от нея да се възхищава почти безстрастно на звънката музика, която идеше от стената, докато другата част се бореше с ужаса, който се надигаше в гърлото ѝ лека-полека.

Тя отново се опита да поеме дъх, ала тялото ѝ сякаш беше мъртво и тя гледаше вън от него, сега вече съвсем безсилна да диша, да мига и да преглъща.

Представлението с разгъващата се стена вече спря напълно и тя забеляза през тухлите как проблясва нещо доста дрипаво, по-скоро сянка, отколкото материален обект.

Беше човек, тя го видя, или поне някога е бил човек. Тялото му беше нарязано на парчета, след това съшити в едно, а повечето от частите или липсваха, или бяха сгърчени и почернели, сякаш са били печени на фурна. Имаше око, което искреше срещу нея, имаше гръбначен стълб и прешлени, оголени от мускулите, срещаха се и доста неизвестни късове от анатомията. Това беше то. Същото това същество влачеше жалко съществуване – и малкото плът, която притежаваше, беше безнадеждно разплута. И все пак то беше живо. Въпреки разложението неговото око, вкоренено в плътта му, огледа всеки сантиметър от нея отгоре надолу.

В негово присъствие не усети страх. Това нещо беше далеч по-слабо от нея. То едва шаваше в килията си, търсейки мъничко удобство. Но тук не можеше да има никакво удобство поне за същество, което носеше окадените си нерви върху окървавения ръкав. Всяко място, върху което можеше да положи тяло, щеше да му донесе мъка, тя знаеше това безспорно. Тя го съжали. И с жалостта дойде облекчението. Тялото ѝ изтласка мъртвия въздух и вдиша жив. Закаднелият ѝ за кислород мозък се замая.

Когато тя стори това, то проговори, една дупка се отвори в летящата топка на чудовищната глава и от нея се изтръгна една немощна дума.

Думата беше:

– Джулия.

2.

Кърсти остави чашата си и се опита да стане.

– Къде отиваш? – попита я Невил.

– Къде мислиш, че отивам? – отвърна тя, като съзнателно се мъчеше да избегне пелтеченето.

– Трябва ли ти помощ? – попита Рори. От алкохола клепачите му се бяха поотпуснали. Усмивката му беше още по-отпусната.

– Познавам къщата – отвърна тя и придружи думите си със смях. Беше доволна от себе си. Предварително приготвеното остроумие не беше най-голямата ѝ сила. Тя залитна към вратата.

– Последната врата в края на площадката – осведоми я Рори.

– Зная – каза тя и излезе в коридора.

Обикновено не изпитваше удоволствие от напиването, но тази вечер тя го откри за себе си. Усещаше, че краката не ѝ се подчиняват, усещаше и още нещо: едно безгрижие. Може би утре щеше да съжالياва за това, но утре щеше да се погрижи за себе си. Тази вечер тя летеше.

Намери пътя до банята и облекчи препълнения си пикочен мехур, после напписка лицето си с вода. След като свърши тая работа, започна пътешествието ѝ за връщане.

Едва беше направила три крачки по площадката, когато разбра, че някой е включил осветлението, докато тя е била в банята, и същият тоя някой сега стоеше на площадката на няколко метра от нея. Тя спря.

– Здравсти – каза тя. Не беше ли я последвал размножителят на котки с надеждата да докаже, че не е кастриран?

– Ти ли си? – попита тя със смътното съзнание, че това е единственият безполезен начин за питане.

Отговор не дойде и тя се почувства малко неудобно.

– Хайде – каза тя, възприела шеговития тон, с който се надяваше да прикрие тревогата си, – кой е?

– Аз съм – рече Джулия. Гласът ѝ беше странен. Гърлен, може би разплакан.

– Добре ли си? – попита я Кърсти. Щеше ѝ се да вижда лицето на Джулия.

– Да – беше отговорът. – Защо пък да не съм? – В тези пет думи актрисата в Джулия надделя. Гласът ѝ се изчисти, тонът просветля.

– Просто съм уморена – продължи тя. – Чувам, че се веселите добре там долу.

– Пречим ли ти да спиш?

– Бога ми, не – лееше се гласът. – Просто отивах в банята. – И след малка пауза добави: – Върни се долу. Весели се.

– Наспи се хубаво – каза Кърсти, когато стигна стълбите.

Ала от сянката на площадката не последва отговор.

3.

Джулия не спа добре, нито тази нощ, нито през някоя от следващите нощи.

Това, което видя във влажната стая, което чу и най-сетне почувства, ѝ стигаше да запази най-чистите си блянове завинаги, поне така започна да си мисли тя.

Той беше тук. Братът Франк беше тук, в къщата, и през цялото време е бил. Откъснат от света, в който живееше и дишаше тя, той се намираще достатъчно близо, за да установи тя деликатна състрадателна връзка, както го стори. Тя не издребня с въпросите защо и къде, произтичащи от това; човешката отрепка в стената нямаше нито сила, нито време да опише собственото си състояние.

Всичко, което изрече съществото, преди стената отново да се затвори над него и останките му да се скрият зад тухли и мазилка, беше „Джулия“, сетне просто „Аз съм Франк“, и в самия край думата „Кръв“.

После то изчезна съвсем и краката ѝ се подгънаха под нея. Тя едва не падна и отстъпи полузадушена към отсрещната стена. Когато дойде на себе си, вече нямаше тайнствена светлина и никаква измъчена

фигура не се свиваше на пашкул в тухлите. Още веднъж действителността се запазваше абсолютно.

Или почти абсолютно. Франк още беше тук, във влажната стая, тя не се съмняваше в това. Може би невидим, но не и далеч от сърцето. Той беше заклежен по някакъв начин между пространството, което заемаше, и някакво друго място: мястото на камбаните и на тревожния мрак. Беше ли умрял? Той ли ѝ се яви? Може би е загинал в празната стая миналото лято и сега очакваше прогонването на духовете. Ако е така, какво беше станало с тленните му останки? Само нов разговор със самия Франк или с останките от него щяха да ѝ дадат обяснението.

За средствата, чрез които тя можеше да възвърне силата на изгубената му душа, тя нямаше особени съмнения. Той ясно ѝ поднесе решението.

– Кръв – каза той. Сричката беше изречена не като обвинение, а като повеля.

Рори проля малко кръв върху пода на влажната стая; после петната изчезнаха. По някакъв начин призракт на Франк – ако това беше той – се хранеше с пролятата кръв на неговия брат, която му даваше достатъчно сила да излезе от килията си и да осъществи една несигурната връзка. Какво можеше да се постигне, ако му доставеше повече?

Тя помисли за прегръдките на Франк, за неговата грубост и твърдост, за настойчивостта, която упражни върху нея. Какво не би дала тя сега за една такава настойчивост? Навярно това беше възможно. А ако е така, ако можеше да му окаже помощта, от която се нуждаеше, нямаше ли той да ѝ бъде благодарен? Нямаше ли да ѝ бъде като куче, покорно или брутално и за най-дребните ѝ прищевки? Мисълта отлетя. Да дели радост и мъка с него! Тя е била влюбена през цялото време, сега го осъзна, и е скърбяла за него. Ако трябва кръв, за да си го върне цял, тя ще му я даде и няма да мисли за последствията.

През следващите дни усмивката ѝ се появи отново. Рори прие смяната на настроението ѝ като сигурен знак за това, че е щастлива в новата къща. Хуморът ѝ събуждаше същите чувства у него. Той се включи в преобразяването на къщата с обновено желание.

Скоро, каза той, ще започне работата на втория етаж. Те ще изолират източника на влага в голямата стая и ще я преобразят в спалня, достойна за неговата принцеса. Тя го целуна по бузата, когато говореше за това, и каза, че не бърза, стаята, която имат вече, е повече от достатъчна. Разговорът за спалнята го накара да я целуне по шията, да я притегли към себе си и да ѝ пошепне на ухото инфантилни мръсотии. Тя не му

отказа, качи се покорно по стълбата и се остави да я съблече така, както той обичаше, да я разкопчечат изцапаните му с боя пръсти. Направи се, че цялата церемония я възбужда, макар това да беше далеч от истината.

Единственото, което можеше да разпали нищожното желание в нея когато лежеше на скърцащото легло с голямото нещо между краката си, беше да затвори очи и да си представи Франк такъв, какъвто беше.

Неговото име многократно напираше на устните ѝ и всеки път тя го отправяше назад. Най-подир тя отвори очи, за да се върне към голата истина. Рори обсипваше лицето ѝ с целувки. Бузите ѝ потръпнаха при неговото докосване.

Нямаше да издържи това много често, помисли си тя. Трябваша ѝ прекалено много усилия, за да играе покорната съпруга, сърцето ѝ щеше да се пръсне.

Легнала под него с ласките на септемврийския полъх, който през отворения прозорец галеше лицето ѝ, тя започна да крои планове как да намери кръв.

ПЕТ

Понякога цяла вечност идваше и си отиваше, докато той се бавеше в стената, вечност, за която някоя следа по-късно можеше да му покаже, че са минали часове или даже минути.

Но сега нещата се промениха, той имаше шанс за бягство. Неговият дух се извисяваше при тази мисъл. Това беше крехка възможност, той не се и съмняваше. Имаше няколко причини най-големите му усилия да се провалят. Джулия, това първо. Той си я спомняше като банална, надута жена, чието възпитание подтискаше всичките ѝ възможности за страст. Той я облада буйно и, разбира се, веднъж. Спомни си този ден сред стотиците други, когато го беше правил, с известно удовлетворение. Тя не се съпротивлява повече от необходимото за нейната суета, после се отдаде с такава откровена страст, че той си изгуби ума.

При други обстоятелства би я отмъкнал под носа на бъдещия ѝ съпруг, но братската политика го съветваше друго. За седмица-две щеше да ѝ се насити и щеше да остане не само с жената, чието тяло беше за него грозно, но щеше да вдигне и отмъстителния си брат на нокти. Тая работа не си струваше кавгата.

Освен това трябваше да завоюва нови светове. На другия ден той тръгна на изток, към Хон Конг и Шри Ланка, към богатство и приключения. Всъщност вече ги беше имал, поне за известно време. Но рано или късно всичко изтичаше през пръстите му и с течение на времето той се питаше дали обстоятелствата му пречат да запази за по-дълго изкараните средства или просто не го е грижа да задържи онова, което има. Веднъж задвижен, влакът на мислите изчезваше някъде далеч. В крушението около себе си той виждаше навсякъде свидетелство в полза на същата горчива тема: че не е срещнал нищо в своя живот – нито личност, нито състояние на духа или тялото – за което би пожелал да страда, даже да си причини най-обикновено неудобство.

Спускането по спиралата започна. Той пропиля три месеца да се отърси от депресията и самосъжалението, граничещо със самоубийство. Ала и това решение бе отхвърлено поради новооткрития nihilизъм. Ако от него следваше, че за нищо не си струва да се живее, нали така, тогава за нищо не си струва да умре. Той се мятеше от едно безсилие към друго, докато мислите му се разпадаха от всеки наркотик, който неговата поквара можеше да му намери.

Къде беше чул отначало за кутията на Лъомаршан? Не можеше да си спомни. В някой бар, може би, или в крайпътна канавка от устата на някой несретник. По едно време това беше просто мълга, една мечта за свода на удоволствията, където изтощените от пошлите наслади на човешкото състояние могат да открият свежите очертания на радостта. А пътят към този рай? Има ги няколко, казваха му, съществуват карти на прехода между действителния и още по-действителния стил, нарисувани от странници, чиито кости отдавна вече бяха станали на прах. Една такава карта се криеше под сводовете на Ватикана, зашифрована в теологичен текст, който не беше отгърщан от времето на Реформацията. Друга, под формата на оригами³, според някои сведения била собственост на маркиз дьо Сад, който си служел с нея докато лежал в Бастилията и я сменил с пазача за хартия, на която да напише „120-те дни на Содом“. Още една карта е била създадена от някакъв занаятчия, майстор на пеещи птици, наречен Лъомаршан. Тя имала вида на музикална кутия с такава хитроумна конструкция, че можело човек да си играе с нея половин живот и никога да не проникне вътре.

Приказки. Приказки. Още по времето, когато той не вярваше в нищо, не беше толкова трудно да изхвърли от главата си тиранията на проверимата истина. Мина доста време в пиански размисли върху такива фантазии.

Това стана в Дюселдорф, където беше отишъл да контрабандира героин, там той отново се сблъска с историята за кутията на Лъомаршан. Любопитството му се изостри още веднъж, но този път той проследи историята, докато откри нейния източник. Името на човека беше Киршер, макар че той вероятно отговаряше и на други имена. Да, германецът потвърди съществуването на кутията, да, той си имаше начин да я набави за Франк. Цената? Дребна работа, тук малко, там малко. Франк беше склонен да я купи, уми си ръцете и каза своята цена.

Последваха някои напътствия от страна на Киршер как да разгадае тайната на механизма на Лъомаршан, напътствия колкото практически, толкова и метафизически. Да решиш главоблъсканицата значи да пътуваш или нещо подобно. Изглежда кутията не беше просто карта на пътя, а самият път.

Тази нова страст бързо го излекува от наркотиците и пиенето. Може би имаше други пътища да заобиколи света и да следва предназначенията на своите мечти.

3. оригами – японско изкуство за сгъване на хартия в причудливи форми. (Бел.пр.)

Той се върна в къщата на Лодовико Стрийт, в празната къща, зад чиито стени остана затворен, и се приготви да реши Съчетанието на Лъомаршан точно както му поясни Киршер. Никога в живота си той не е бил нито толкова въздържан, нито толкова съсредоточен, както тогава. В дните преди яростната атака срещу кутията той водеше живот, на който би завидял и светец, и съсредоточаваше цялата си енергия върху бъдещите церемонии.

Беше доста надменен в пазарлъка с Ордена на Раната, сега виждаше ясно това; ала навред – в света и извън него – имаше сили, които насърчаваха такова високомерие, защото търгуваха с него. Тези сили нямаше да го оставят на мира. Не, истинската му грешка беше наивната вяра, че неговото определение за удоволствие не се различава от представата на ценобитите.

Така си беше, те донесоха неизброими страдания. Надариха го с крайна доза чувственост, докато разсъдъкът му се люшпа към лудост, сетне го посветиха в изживявания, които сгърчените му нерви искаха да отхвърлят. Те ги наричаха удоволствия и може би имаха предвид точно това. А може би не. Беше невъзможно да си наясно с тези души; те бяха безнадеждно, безупречно неясни. Те не признаваха принципите на награда и наказание, чрез които имаше надежда да получи кратък отдых от техните мъчения, нито пък ги трогваше каквото и да било зов за милост. Той опита това през седмиците и месеците, които делеяха отварянето на кутията от днешния ден.

Нямаше състрадание в тоя край на Шизъм, имаше само плач и смях. Сълзи от радост можеше да причини един час, даже един дъх време без уплаха, смехът избухваше също така парадоксално пред лицето на някакъв нов ужас, замислен от Инженера за поддържане на терора.

Имаше и още по-голяма префиненост в мъченията, измислени от разум, който много тънко схваща природата на страданието. Допускаше се затворниците да надничат в света, в който някога са живели. Когато не ги подлагаха на удоволствия, техните кътчета за почивка гледаха към същите места, където те някога са подредили Съчетанието, изпратило ги тук. В случая на Франк – към горната стая на Лодовико Стрийт петдесет и пет.

През по-голямата част от годината стаята тънеше в мрак – никой не беше стъпвал в къщата. После пристигнаха те: Рори и хубавата Джулия. И надеждата пламна отново.

Има начин за бягство, чу той да си шепнат някои; имаше пукнатини в системата, която допускаше влизането на достатъчно пъргав или

коварен ум в стаята, от която бе дошъл. Ако затворникът осъществи такава бягство, нямаше начин жреците да го преследват. Те трябваше да бъдат призвани, за да напуснат Шизъм. Без такава покана щяха да се шурат като псета пред прага, да дращят и да дращят, безсилни да влязат вътре. Следователно бягството, ако можеше да се осъществи, носеше със себе си абсолютен закон: пълно разпадане на погрешния брак, който затворникът е сключил. Това си струваше риска. Всъщност риск изобщо нямаше. Може ли да има по-лошо наказание от мисълта за мъка без надежда за извъление?

Той излезе късметлия. Някои затворници бяха напуснали света без да оставят достатъчно следи след себе си, по които при благоприятни стечения на обстоятелствата можеха да възстановят телата си. А той остави. В последното си действие, сподавил вика, той изпразни съдържанието на тестисите си върху дъските на пода. Мъртвата сперма беше оскъден, но достатъчен пазител на неговата същност. Когато скъпият брат Рори – милият смотаняк Рори – изгърва длетото, в болката му имаше нещо, от което се възползва Франк. Той откри слаба опора за себе си и получи представа за силата, с която би могъл да се измъкне на свобода. Сега беше ред на Джулия.

Понякога, страдайки в стената, той си мислеше, че тя ще го изтръгне от ужаса. Или ще го направи, или пък ще се отнесе разумно към виденията, които ѝ се явиха, и ще реши, че е сънувала. Ако стане така, той е загубен. Той смучеше енергия да повтори явяването си.

Ала имаше признаци, които подклаждаха надеждата му. Например фактът, че в два или три случая тя се върна в стаята и просто остана в тъмното, загледана в стената. Тя даже прошепна няколко думи при повторното влизане, макар че той улови само някои от тях. Сред казаното от нея беше думата „тук“. И „очакване“, и „скоро“. Това стигаше да го предпази от отчаяние.

Имаше и друга причина да се надява. Тя беше отчаяна, не е ли така? Беше го отгатнал по лицето ѝ, когато един ден преди Рори да се нарани с длетото тя и брат му останаха в стаята. Той разчете погледите между редовете в мига, когато нейната защитна маска падна и лъснаха тъгата и нейното сгромолясане.

Да, тя беше отчаяна. Омъжила се бе за човек, когото не обичаше, и нямаше сили да намери изход.

Е, тогава ето го и него. Те могат да се спасят взаимно, така, както поетите обещават на влюбените. Той беше тайнство, беше мрак, беше всичко, за което тя мечтаеше. И ако тя го освободи, щеше да я обслужва

– да, разбира се! – докато удоволствието стигне прага, след който, както след всички прагове, силата нараства, а слабостта загива.

Тук удоволствието беше мъка и обратно. А той познаваше това място много добре, за да го назове дом.

ШЕСТ

На третата седмица от септември времето се захлади. Арктическият студ нахлу със свиреп вятър, който обрули листата на дърветата за броедни дни.

Студът изискваше смяна на облеклото и смяна на плана. Вместо да се разходи, Джулия се качи в колата. Стигна до центъра на града в ранния следобед и намери бар, в който обедното хранене ставаше бързо, но не много шумно.

Посетителите идваха и си отиваха: млади турци от адвокатски и счетоводни фирми, които си споделяха техните амбиции; групи къркачи на вино, чиято единствена претенция за трезвеност бяха техните костюми; и най-интересното – хора с предпочитание към усамотяване, които си седяха на масите и просто пиеха. Тя пожъна голям успех от възхитени погледи, главно от страна на младите турци. Нямахше и час, откакто беше дошла в заведението, и робите на надницата вече се върнаха към тяхната служебна мелница, когато тя мерна с поглед някакъв тип, който зяпаше отражението ѝ в огледалото на бара. През следващите десет минути очите му се лепнаха за нея. Тя продължи да си пие, като се опитваше да прикрие всички признаци на оживление. Тогава той стана и дойде до нейната маса без предупреждение.

– Сама ли пиеш? – рече той.

Тя искаше да избяга. Сърцето ѝ блъскаше така бясно, че беше сигурна: той го чува. Но не. Той я попита иска ли още нещо за пиене; тя каза, че иска. Откровено зарадван, че не го отрязаха, той отиде до бара, поръча от същото и се върна при нея. Беше червендалест, с един размер по-широк от тъмносиния си костюм. Само очите му издаваха признаци на нервност, когато само за миг се спираха върху нея и после се мятаха встрани като изплашена риба.

Нямахше да водят сериозен разговор, тя вече беше решила. Не искаше и да знае много за него. Името му, ако трябва. Професията и семейното му положение, ако настоява. Извън това нека бъде само тяло.

Така и стана, нямаше опасност от изповед. Тя сложи по-голяма част от основите на разговора. Понякога той се усмихваше с кратка, нервна усмивка, откриваща прекалено равни зъби, за да са истински, и отново предлагаше пиене. Тя каза не в желанието си да открие лова срещу него колкото може по-скоро и го попита има ли време за кафе. Той каза, че

има.

– Къщата е само на няколко минути от тук – подхвана тя и двамата се качиха в колата ѝ. Докато караше, тя все се чудеше, сложила месото на седалката до нея, защо работата е толкова лесна. Затова ли, защото мъжът беше явна жертва с очи на несретник и изкуствени зъби, роден да направи точно това пътуване, без да предполага? Да, може би заради това. Тя не се боеше, защото всичко това беше идеално предвидено...

Когато тя превъртя ключа в предната врата и влезе в къщата, стори ѝ се, че чува шум в кухнята. Рори ли се беше върнал, да не е зле? Тя се обади. Никой не отговори, къщата беше празна. Почти.

Още от прага тя беше измислила нещо много точно. Затвори вратата. Мъжът в синия костюм разглеждаше маникюра на ръцете си и очакваше от нея намек.

– Понякога съм самотна – каза му тя, като мина край него. Това беше нейната линия на поведение, която измисли в леглото миналата нощ.

Той само кимна като за отговор, а на лицето му се смесваха в едно страх и недоверие: той очевидно не можеше да повярва на късмета си.

– Искаш ли нещо за пиене – попита го тя, – или направо да се качим горе?

Той само кимна отново.

– Кое от двете?

– Мисля, че пих достатъчно.

– Тогава да се качим.

Той направи нерешително движение към нея, сякаш имаше намерение да я целуне. Ала тя не искаше ухажване. Като отклони докосването му, тя стигна до началото на стълбата.

– Аз ще водя – каза тя. Той я последва послушно.

В края на стълбата тя се обърна да го погледне и избърса с носната си кърпа потта, избила по брадичката му. Изчака го да се хване за нея и го поведе през половината от площадката към влажната стая.

Вратата беше оставена открехната.

– Хайде да влезем – каза тя.

Той се подчини. Трябваше му няколко секунди да свикне с тъмнината и веднага след това да изрази гласно наблюденията си:

– Тук няма легло.

Тя затвори вратата и включи осветлението. На гърба на вратата беше закачила едно от старите сака на Рори. В джоба му беше скрила ножа.

Той пак каза:

– Няма легло.

– Не ти ли харесва подът? – отвърна тя.

– Подът?

– Свали си самото. Горещо ти е.

– Горещо ми е – съгласи се той, но не направи нищо; тя отиде при него и разхлаби възела на връзката му. Той трепереше, бедното агне. Бедното неблеещо агне! Когато тя махна връзката му, той започна да смъква самото си.

Гледа ли ги Франк, мислеше си тя. Очите ѝ моментално се взряха в стената. Да, помисли си, той е тук. Той вижда. Той знае. Франк облиза устни и се размърда нетърпеливо.

Агнето проговори:

– Защо ти да не... – започна той, – защо ти да не... може би... направиш същото?

– Искаш ли да ме видиш гола? – Тя млъкна. Думите запалиха блясък в очите ѝ.

– Да – каза той прегракнало. – Да. Това ми харесва.

– Много ли?

– Много.

Той захвана да разкопчава ризата си.

– Може би ще ме видиш – каза тя.

Той се усмихна със същата усмивка на джудже.

– Това игра ли е? – осмели се да попита.

– Ако така ти се иска – каза тя и му помогна да съблече ризата си. Тялото му беше бледо и въсьчно като гъба. Горната част на гърдите му беше пълна, коремът също. Тя сложи ръце на лицето му. Той целуна пръстите ѝ.

– Ти си красива – каза той, като плюеше думите, сякаш ги беше гълтал с часове.

– Красива ли съм?

– Знаеш, че си. Очарователна. Най-очарователната жена, която някога съм виждал.

– Много си галантен – каза тя и се върна към вратата. Зад гърба си чу как подрънква колана му и звука на дреха, плъзгаща се по кожата, когато той свали панталона си.

Дотук, но не по-далеч, помисли си тя. Не искаше да го види гол като бебе. Достатъчно ѝ беше, че го има така...

Тя бръкна в джоба на самото.

– О, скъпа! – каза внезапно агнето.

Тя остави ножа на мястото му.

– Какво става? – попита тя, обръщайки се към него. Ако халката на пръста му не издаваше неговото семейно положение, тя щеше да познае женения мъж по долните гащи, които носеше: торбести и избелели от прането, отвратително бельо, купено от съпруга, която отдавна е престанала да мисли за мъжа си със сексуални понятия.

– Мисля, че трябва да си изпразня мехура – каза той. – Пих доста уиски.

Тя сви рамене едва забележимо и се върна към вратата.

– Това не е толкова важно – каза той зад гърба ѝ. Ала ръката ѝ бръкна в джоба на самото преди да изрече думите и когато той тръгна към вратата, тя се обърна срещу него с нож в ръка, готова за клане.

Движението му беше толкова бързо, че той забеляза ножа едва в последния момент и дори тогава по лицето му се изписа смайване, а не страх. Този израз бързо изчезна. След миг ножът се заби в него и разпра корема му с лекотата на острие, което реже сирене. Тя нанесе удара док-рай, после го мушна повторно.

Когато кръвта пръсна, тя усети как в стаята нещо замъждука, тухлите и хоросанът потрепераха – затворникът трябваше да види струята, която изригна от него.

Тя успя да се наслади на тая гледка един дъх време, не повече, преди агнето да издаде хрипящо проклетие и вместо да се дръпне от ножа, както предвиждаше тя, направи крачка напред и избягна оръжието от ръката ѝ. То се завъртя по дъските на пода и вдигна шум. Той политна върху нея.

Зарови ръка в косата ѝ и хвана кичур от нея в шепата си. Личеше си, че не го прави от жестокост, а от желание за бягство, защото още щом тя се отдръпна от вратата, той веднага пусна косата ѝ. Тя падна до стената и вдигна глава нагоре да види как той се бори с дръжката на вратата, а със свободната си ръка затиска раните си.

Сега тя пипаше бързо. Пропълзя по пода към мястото, където лежеше ножа, вдигна го и се върна при мъжа в едно разтеглено движение. Той открехна вратата на няколко сантиметра, но това не беше достатъчно. Тя заби ножа в средата на гърба му, покрит със следи от дребна шарка. Той изрева и пусна дръжката на вратата. Тя вече изваждаше ножа и го заби в тялото му втори, после трети и четвърти път. И разбира се, обърка броя на ударите, които му нанесе, продължи да пръскаше злоба, задето той отказваше да падне и умре. Той залиташе из цялата стая, страховит и стенещ, кръв се лееше и лееше по бутоните и краката му.

Най-подир след цялата тая смехотворна бъркотия той се гътна и плъосна на пода.

Нейде биеше камбана...

Едва сега тя разбра със закъснение, че агнето беше спряло да диша. Тя мина по опръскания с кръв под до мястото, където лежеше той, и попита:

– Стига ли ти?

После отиде да си измие лицето.

Когато тръгна по площадката, тя чу в стаята пшккане – нямаше друга дума за това. Тя спря наред пътя и изпита изкушение да се върне обратно. Ала кръвта засъхваше върху ръцете ѝ и лепкавата маса предизвикваше в нея погнуса.

В банята тя съблече блузата с цветята и изплакна първо дланите си, после опръсканите си ръце и накрая врата си. Обливането я охлади и ободри. почувства се добре. Като свърши това, тя изми ножа, изми мивката и се върна на площадката без да се избърше или да се облече.

Нямаше нужда и от двете. Стаята беше гореща като пещ от енергията на мъртвия, която пулсираше от тялото му. Енергията не беше отишла далеч. Кръвта на пода вече пълзеше към стената, където се криеше Франк, капчиците сякаш кипяха и се изпаряваха, когато стигаха до перваза. Тя гледаше очарована. Но не беше само това. Нещо ставаше с тялото. От него беше изсмукана всяка хранителна частица, тялото се гърчеше, сякаш неговите вътрешности напиреха засмукани навън, газове съскаха в червата и гърлото му, кожата се разпаднаше пред втречения ѝ поглед. След малко пластмасовите зъби хлътнаха в гърлото му, а венците около тях изсъгнаха.

Това стана за броени мигове. Всичко от тялото, което можеше да послужи за храна, беше изсмукано; люспите, които останаха, не можеха да послужат за храна и на въшките. Станалото ѝ направи страховтно впечатление.

Внезапно лампата взе да мъждука. Тя погледна към стената в очакване да затрепери и да изхвърли любовника ѝ от скривалището му. Само мътна светлина плъзна по закованите с гвоздеи щори.

– Къде си? – попита тя.

Стените мълчаха.

– Къде си?

Пак нищо. В стаята се захлади. Кожата на гърдите ѝ настръхна. Тя погледна надолу към светещия часовник върху съсухрената ръка на агнето. Той тиктакаше, безразличен към апокалипсиса, който преживя

неговия собственик. Показваше 4:41. Рори щеше да се върне някъде след 5:15 според интензивността на уличното движение. А дотогава тя трябваше да свърши доста работа.

Като събра синия костюм и останалата част от дрехите му, тя ги сложи в няколко пластмасови торби, сетне отиде да потърси по-голям чувал за останките. Тя очакваше, че Франк ще е тук и ще ѝ помогне в труда, но след като той се спотайваше не ѝ остана друг избор освен сама да си свърши работата. Когато тя се върна в стаята, разпадането на агнето продължаваше, макар и малко по-бавно. Може би Франк още намираше хранителни вещества, които да изсмуче от тялото, ала тя се съмняваше в това. Вероятно клетата снага, напълно лишена от костен мозък и от хранителни сокове, не можеше да запази целостта си. Когато тя опакова останките в чувала, те тежаха колкото малко дете, не повече. Вдигна чувала и вече се канеше да го занесе в колата, когато чу, че се отваря предната врата.

Звукът отприщи цялата паника, която криеше толкова старателно от себе си. Тя се разтрепера. Сълзи опариха очите ѝ.

– Не сега... – каза си тя, ала чувствата не можеха да се подтискат повече.

Някъде под нея, на средата на пътя, Рори каза:

– Скъпа!

Скъпа! Можеше да се размее, но от ужас. Тя беше тук, ако той искаше да я намери – неговата скъпа, сладката му катеричка – с току-що измити гърди и мъртвец в ръцете.

– Къде си?

Тя се поколеба преди да отговори, не беше никак сигурна, че ларинксът ѝ е готов за измама.

Той я повика за трети път и гласът му промени тембъра си, сякаш мъжът ѝ минаваше през дневната към кухнята. Трябваше му само миг да разбере, че не готви сос до печката; сетне щеше да се върне и да се качи по стълбите. Тя разполагаше със секунди, най-много петнайсет.

Опита се да стъпва колкото може по-леко от страх да не чуе движението ѝ над главата му и отнесе вързоп в свободната стая в края на площадката. Тя беше много малка, за да бъде спалня (освен може би за дете), затова я използваша за килер. Слагаша празни сандъци от чай, мебели, за които не намираха място, всякакви боклуци. Засега тя остави тялото тук зад висок фотьойл. После затвори вратата след себе си, точно в момента, когато Рори се обади от началото на стълбата. Той се качваше горе.

– Джулия? Джулия, скъпа. Тук ли си?

Тя се шмугна в банята и се погледна в огледалото. То разкри пламналото ѝ лице. Грабна блузата, която беше оставила да виси на единия край на ваната, и я облече. Тя носеше дъх на застояло и очевидно беше опръскана с кръв между цветята, но нямаше какво друго да сложи.

Той тръгна по площадката; чуха се слонските му стъпки.

– Джулия?

Този път тя отговори, без да си направи труда да промени треперливите нотки в гласа си. Огледалото потвърди онова, от което се страхуваше: че няма никакъв начин да мине за спокойна. Трябваше да намери благовидно обяснение за станалото.

– Добре ли си? – попита я той. Вече стоеше зад вратата.

– Не – каза тя. – Май се разболявам.

– О, мила...

Той се опита да завърти дръжката, но тя беше заключила вратата.

– Можеш ли да ме оставиш сама за малко?

– Да извикам ли лекар?

– Не – отвърна тя. – Не. Наистина. Не бих отказала малко бренди.

– Бренди?

– Няма да мигнеш и два пъти, и аз вече ще съм при теб.

– Както желае госпожата – язвително рече той. Тя преброи крачките му към стълбите и надолу по тях. Още щом прецени, че вече не може да я чуе, тя дръпна резето и излезе на площадката.

Светлината на късния следобед бързо помръкваше, площадката приличаше на тъмен тунел.

Долу се чу звън на стъкло о стъкло. С цялата бързина, на която беше способна, тя се втурна към стаята на Франк.

В нейната мрачна вътрешност не се чуваше нито звук. Стените вече не трепереха, не звъняха и далечните камбани. Тя откряхна вратата. Чу се леко скърцане.

Още не беше разчистила мястото след своята работа. Прах се стелеше по пода, човешки прах и късове изсушена плът. Тя клекна и ги събра старателно. Рори беше прав: каква прекрасна домакиня!

Когато се изправи, нещо се размърда сред вечно плътните сени на стаята. Тя погледна към мястото на раздвижването, ала преди очите ѝ да възприемат формата в ъгъла, един глас каза:

– Не ме гледай!

Беше изтощен глас, глас на някой, който е съсипан от събитията; само че това нещо беше реално. Сричките се носеха по същия въздух,

който дишаше тя.

– Франк – каза тя.

– Да – донесе се омаломощеният глас, – аз съм.

Отдолу се обади Рори.

– По-добре ли си?

Тя отиде до вратата.

– Много по-добре – отговори Джулия. Зад гърба ѝ забуленото в мрака нещо каза:

– Не го пускай до мен. – Думите бяха изречени бързо и свирепо.

– Добре – прошепна му тя. Сетне извика на Рори:

– След минута съм при теб. Пусни музика. Нещо спокойно.

Рори отвърна, че така и ще направи, и се смълча в дневната.

– Аз съм изграден само наполовина – каза гласът на Франк. – Не искам да ме видиш... не искам никой да ме види... в тоя вид... – Думите, звучащи жалко, още веднъж спряха. – Трябва ми още кръв, Джулия.

– Още?

– И скоро.

– Колко още? – попита тя сянката. Този път хвърли по-ясен поглед към онова, което се гушеше в очакване там. Нищо чудно, че той не искаше да го гледат.

– Просто още – рече той. Макар звукът да не бе по-силен от шепот, в него се долавяше настойчивост. Този глас я уплаши.

– Трябва да отида... – каза тя, заслушана в музиката долу.

Тоя път мракът не отговори. На вратата тя се обърна.

– Радвам се, че дойде – каза тя. Щом затвори вратата, тя чу зад гърба си звук, който така и не разбра: нито смях, нито ридание.

СЕДЕМ

1.

– Кърсти? Ти ли си?

– Да. Кой се обажда?

– Аз съм, Рори.

Връзката беше лоша, сякаш във някакъв ужасен потоп е залял линията. И все пак тя се радваше да го чуе. Той се обаждаше толкова рядко и когато го стореше, обикновено се раздкъсваше между себе си и Джулия.

– Нещо лошо става с нея, Кърсти – рече той. – Не зная какво.

– Болна е, искаш да кажеш?

– Може би. Държи се с мен толкова странно! Изглежда ужасно.

– Да си й казвал нещо?

– Тя твърди, че е много добре, но не е. Мислех си дали да не поговори с теб?

– Не съм я виждала от сбирката в новата къща.

– Сега е друго. Тя даже не иска да излиза от къщи. Това не е в стила й.

– Искаш ли аз да... да разменя някоя дума с нея?

– Ще поговориш ли?

– Не зная дали това ще й бъде от полза, но ще се опитам.

– Не споменавай, че съм говорил с теб.

– Разбира се, че няма. Утре ще й се обадя вкъщи.

(Утре. Това ще стане утре.)

– Да... зная.

– Боя се, че съм загубил силата си, Джулия. Започвам да затъвам.)

– Ще ти се обадя от службата във вторник. Можеш да ми кажеш какво си измъкнала от нея.

(Да затъваш?)

– Те ще разберат, че съм си отишъл.

– Кой са те?

– Ордена на Раната. Негодниците, които ме довякоха тук.

– Дебнат ли те?

– Точно зад стената.)

Рори каза колко й е благодарен и тя на свой ред отговори, че това е

най-малкото нещо, което един приятел може да направи. Сетне той сложи слушалката и я остави да слуша шума по празната линия.

Сега те двамата бяха създания на Джулия: грижеха се за нейното добро и щяха да се изядат, ако е сънувала кошмари.

Няма значение, това беше някакъв вид общност.

2.

Човекът с бялата връзка не си губеше времето. Веднага щом погледът му се спря върху Джулия, той дойде при нея. Тя реши, че даже и да се закачи, той не е подходящ – прекалено едър, прекалено самоуверен. След бялната борба с първия тя реши да избира по-внимателно. И когато Бялата Връзка я попита какво пие, тя му каза да се разкара.

Той очевидно беше свикнал с откази, защото се отдръпна и напусна бара. Тя се обърна към питието си.

Тоя ден валеше силен дъжд – беше валило седемдесет и два часа, цифром и словом – и в бара седяха някои от клиентите, които бяха тук миналата седмица. Още един-двама, мокри като мишки, влязоха от улицата, но никой от тях не й приличаше поне за няколко секунди на онова, което търсеше. А времето течеше, вече минаваше два. Не й се щеше да рискува да я хванат пак, когато се върне Рори. Тя допи чашата си и реши, че днес не е щастливият ден на Франк. След това излезе от бара под пороя, отвори чадъра си и тръгна към колата. Както си вървеше, тя чу зад себе си стъпки и Бялата Връзка, вече до нея, й каза:

– Моят хотел е наблизко.

О! – рече тя и продължи напред, но не беше лесно да се откачи от него.

– Тук съм само за два дни – каза той.

Не ме изкушавай, помисли тя.

– Просто си търся компания – продължи той. – Не съм говорил с жива душа.

– Така ли?

Той хвана ръката ѝ за китката. Стисна я толкова силно, че тя едва не извика. В тоя миг разбра, че ще го убие. Той изглежда съзря в очите ѝ желание. В моя хотел?

– Не обичам много хотелите. Те са толкова безлични.

– Имаш ли по-добра идея? – попита той.

Разбира се, че имаше.

Той закачи подгизналия си шлифер на закачалката в коридора и тя му предложи пиене, което той прие с удоволствие. Казваше се Патрик и беше от Нюкасл.

– Тук съм по работа. Както е тръгнало, няма да се преработя.

– Защо?

Той сви рамене.

– Сигурно съм лош продавач. Просто затова.

– Какво продаваш? – попита го тя.

– Теб какво те интересува? – отрязва я той като с бръснач.

Тя се усмихна. Трябваше бързо да го заведе горе, преди да му хареса нейнанта компания.

– Защо ли си губим времето с празни приказки? – каза тя. Звучеше изтъркано, но това беше първото нещо, което ѝ дойде на върха на езика. Той изпи наведнъж остатъка от питието си и тръгна натам, накъдето го поведе тя.

Този път не беше оставила вратата открената. Тя беше едва ли не заключена, което видимо разпали любопитството му.

– След теб – каза той, когато вратата се отвори.

Тя влезе първа, той я последва. Този път беше решила: никакво събличане! Ако нещо хранително се просмуче в дрехите му, така да бъде; тя нямаше да му даде възможност да разбере, че не са сами в стаята.

– Ще се чукаме на пода, така ли? – попита той неочаквано.

– Някакви възражения?

– Не, ако това те задоволява – каза той и притисна устни към нейните, като търсеше с език пролука между зъбите ѝ. В него има страст, помисли си тя; почувства, че вече се възбужда, притиснат към нея. Ала на нея ѝ предстоеше работа тук: кръв да изсмуче, гърло да нахрани.

Тя прекъсна целувката и направи опит да се измъкне от ръцете му. Ножът беше зад гърба ѝ, в сакото на вратата. Докато оръжието оставаше далеч от нея, нямаше сила да противостои на мъжа.

– Какво има? – попита той.

– Нищо... – промърмори тя. – Всъщност няма защо да бързаме. Имаме цялото време на света.

Тя докосна отпред панталона му, за да е сигурен. Той замижа като разгонен пес.

– Ти си странна – рече той.

– Не гледай – каза му тя.

– А?

– Остани със затворени очи.

Той се смръщи, но се подчини. Тя направи крачка назад към вратата и полуобърната за тършуване в дълбокия джоб погледна към него да се увери, че той не я вижда.

Както жумеше, той дръпна ципа. А когато ръката ѝ сграбчи ножа, сенките изръмжаха.

Той чу шума. Очите му се отвориха.

– Какво беше това? – произнесе той, като се въртеше и визираше в тъмното.

– Нищо не беше – настоя тя, докато изваждаше ножа от скривалището му. Мъжът се луташе из стаята далеч от нея.

– Има някой...

– Недей!

– ...тук.

Последната дума затрептя на устните му, когато той забеляза трескавото движение в ъгъла до прозореца.

– Какво... за бога...? – започна той. Докато сочеше мрака, тя скочи върху него и му преряза гърлото с вещината на касапин. Кръвта шурна веднага, дебелият струя срещна стената с плясък. Тя чу блаженството на Франк и стона на умиращия мъж, продължителен и нисък. Ръката му се вдигна да спре кръвта, ала тя пак скочи срещу него и започна да реже защитаващата го ръка и лицето му. Той се олюля и захълца. Накрая рухна, потръпвайки конвулсивно.

Тя отстъпи назад да избегне бясно удрящите му крака. В ъгъла на стаята видя Франк да се мята насам-натам.

– Добра жена... – каза той.

Дали това беше плод на въображението ѝ или гласът му ставаше по силен, също като гласът, който беше чувала хиляди пъти в главата си през тези ограбени години?

Звънецът на външната врата задрънча. Тя потрепери.

– О, Исусе! – изтръгна се от устата ѝ.

– Всичко е наред – отвърна сянката. – Толкова е голям тоя мъртвец!

Тя погледна човека с бялата връзка и видя, че Франк е прав. Конвулсиите на ръката бяха спрели.

– Толкова е голям! – каза Франк. – И здрав.

Той вече се появи пред погледа ѝ, прекалено лаком, за да ѝ забрани да гледа; сега тя за първи път го видя целия. В него имаше нещо извратено. Не точно човешко и живо. Тя извърна поглед.

Звънецът на вратата зазвъня отново, този път по-продължително.

– Върви да отвориш – каза ѝ Франк.

Тя не отговори.

– Върви – настоя той, обърнал към нея отвратителната си глава с пронизателни блестящи очи сред заобикалящото ги тление.

Звънецът звънна за трети път.

– Твоят посетител е много настойчив. – Тоя път той опита с убеждение, защото заповедите не успяха. – Наистина мисля, че трябва да отвориш вратата.

Тя се отдалечи от него, а той насочи цялото си внимание към тялото на пода.

И пак дрънна звънецът.

По-добре беше да отговори (тя вече излезе от стаята и се опитваше да не слуша звуците, които издаваше Франк), по-добре да отвори вратата към деня. Тоя човек сигурно продаваше застрахователни полици или пък Свидетелствата на Йехова с новини за спасението. Да, тя сякаш чу нещо такова. Звънецът задрънча отново.

– Ида – каза тя и забърза от страх да не си тръгне посетителя. Закачи гостоприемна усмивка на лицето си и отвори вратата. Гостоприемството угасна веднага.

– Кърсти!

– Просто реших да се отбия.

– Бях... бях заспала.

– О!

Кърсти огледа внимателно външността на тая, която ѝ отвори вратата. От описанието на Рори тя очакваше едно безцветно създание. Това, което видя, беше точно обратното. Лицето на Джулия гореше, кичур потъмняла от пот коса беше залепнал на веждата ѝ. Тя не приличаше на жена, която в момента става от сън. От леглото, може би, но не и от сън.

– Аз само се отбих... – каза Кърсти, – да побърбим.

Джулия сви едва забележимо рамене.

– Е, точно сега не е много подходящо – каза тя.

– Виждам.

– Може би ще поговорим към края на седмицата?

Погледът на Кърсти се плъзна покрай Джулия към шлифера, закачен в коридора. Мъжка габардинена дреха, все още мокра, висеше на една от куките.

– Рори тук ли е? – осмели се да попита тя.

– Не – рече Джулия. – Разбира се, че не е. Той е на работа. – Лицето ѝ стана по-сурово. – За това ли се отби? – попита тя. – Да видиш Рори?

– Не, аз...

– Няма нужда да искаш от мен позволение, знаеш това. Той е голям мъж, двамата можете да правите каквото щете, по дяволите.

Кърсти не се опита да обсъжда въпроса. Рязката промяна я зашемети.

– Върви си – рече Джулия. – Не искам да говоря с теб.

Тя хлопна вратата.

Кърсти постоя разтреперана на стъпалото около половин минута. Тя не се съмняваше в това, което ставаше. Капещият шлифер, възбудата на Джулия, пламналото ѝ лице, внезапната ѝ ярост. Тя криеше любовник в дома си. Бедният Рори беше обърнал всички признаци.

Тя се махна от прага и тръгна надолу към улицата. Куп въпроси се блъскаха в главата ѝ. Поне един от тях изплува на повърхността: как да каже на Рори? Сърцето ѝ щеше да се пръсне, не се и съмняваше. А тя, най-нещастната разказвачка на приказки, ще се опетни с новините, не беше ли така? Почувства, че скоро ще бликнат сълзите.

Но те не бликнаха; друго, много по-настойчиво усещане, я обзе в момента, когато стъпи от пътеката на паважа.

Някой я дебнеше. Тя усещаше погледа с тила си. Джулия ли беше? Нещо и подсказваше, че не е. Тогава любовникът. Да, любовникът.

Вече на безопасно място, далеч от сянката на къщата, тя изпита нуждата да се върне и надникне.

Във влажната стая Франк гледаше през дупчица, която беше направил в щорите. Посетителката, чието лице той смътно разпозна, наистина се вираше в къщата, точно в неговия прозорец. Сигурен, че тя изобщо не го вижда, той погледна към нея. Очите му се бяха спирали на много по-съблазнителни създания, ала нещо в нейната липса на чар привлече вниманието му. В неговия опит такива жени често бяха по-добри компаниянки от хубавици като Джулия. Те могат да бъдат приласкани или въввлечени в такива неща, които красавиците изобщо не могат да допуснат, и да бъдат благодарни за вниманието. Може би тази жена ще се върне пак? Той се надяваше, че ще се върне.

Кърсти огледа фасадата на къщата, ала тя изглеждаше някак безлична. Прозорците бяха или затворени, или със спуснати завеси. Чувството, че я наблюдават се обади още по-настойчиво; всъщност то беше толкова силно, че тя се обърна смутена.

Докато вървеше по Лодовико Стрийт, дъждът започна отново и тя го посрещна с одобрение. Той охлади срама и скри сълзите ѝ, който бликнаха след малко.

3.

Джулия се върна разтреперана назад по стълбите и откри Бялата Връзка на вратата. Или по-скоро неговата глава. Този път без крайности, без лакомия и злост Франк беше отделил крайниците от трупа. Парчета кости и изсушено месо бяха пръснати из цялата стая.

От чревоугодника нямаше и следа.

Тя се обърна назад към вратата и го видя да ѝ препречва пътя. Няколко минути бяха минали откакто го видя наведен над мъртвеца да смуче енергия от него. За това късо време той се беше променил неузнаваемо. На мястото, където преди се виждаха изсъхнали хрущяли, сега имаше недовършени мускули; мрежата на неговите артерии и вени беше изградена отново: те пулсираха със силата на ограбения живот. Имаше и наченки на коса, първична материя, може би дадена му поради липса на кожа върху грубата топка на неговата глава.

Нищо от тези украшения не подобряваше ни най-малко вида му. Всъщност в много отношения те го влошаваха. Преди едва ли можеше да се познае част от него, а сега навсякъде имаше късове от нещо човешко, които правеха още по-очевидна катастрофалната природа на неговите рани.

И по-лошото щеше да дойде. Той проговори, а когато говореше, глъстът му беше безспорно на Франк. Чуха се провлачени срички.

– Усещам болка – каза той.

Безвеждите му, наполовина затворени от клепачи очи очакваха всеки неин отговор. Тя се опита да подтисне гаденето, което я обзе, но знаеше, че измамата не е подходяща.

– Нервите ми работят отново – каза ѝ той, – и от тях ме боли.

– С какво мога да ти помогна? – попита го тя.

– Може би... може би с някакви превръзки.

– Превръзки?

– Помогни ми да събера частите на тялото си.

– Ако искаш това.

– Аз имам нужда от много повече, Джулия. Трябва ми друго тяло.

– Друго? – каза тя. Ще дойде ли краят на всичко това?

– Какво има да губя? – отвърна той и се приближи до нея. Внезапната му близост я разтревожи много. Като долови страха, изписан върху лицето ѝ, той спря.

– Скоро ще съм цял – обеща ѝ той, – а когато това стане...

– По-добре да почистя – каза тя и извърна поглед от него.

– Когато това стане, скъпа Джулия...

– Рори ще се върне скоро.

– Рори! – Той сякаш изплю името му. – Скъпият ми брат! Как, за бога, можа да се омъжиш за такъв тъпак?

Обзе я пристъп на гняв към Франк.

– Аз го обичах – каза тя. После, след кратък размисъл, се поправи. – Мислех, че го обичам.

Смехът му само направи отвратителната му голота по-очевидна.

– Как можа да повярваш в това? – каза Франк. – Той е плужек. Винаги е бил. Никога не е имал вкус към приключенията.

– Не като теб.

– Не като мен.

Тя погледна надолу към пода; ръката на мъртвеца лежеше между тях. За миг почти я овладя отвращение от самата нея. Всичко, което правеше и мечтаеше да прави, през последните няколко дни се надигна срещу нея; така беше с парада на съблазняването, който свърши със смърт. Тя хвърли всичко за тази смърт, която се надяваше да свърши с прелъстяване. Толкова съм прокълнатата, колкото и той, помисли си тя; нито едно гнусно желание няма да се загнезди в главата му, ако преди това не е гукало и пляскало с крила в моята.

Е... стореното – сторено.

– Следвай ме – прошепна й той. В гласа му се долавяше хриптене. Той говореше като любовник. – Следвай ме... моля те.

– Ще те следвам – каза тя. – Обещавам ти.

– И тогава ще бъдем заедно.

Тя се намръщи.

– А какво ще правим с Рори?

– Под кожата ние сме братя – каза Франк. – Ще го накарам да усети свободата от това, чудото от това. Ти не му принадлежиш, Джулия. Никога не си му принадлежала.

– Не – каза тя. Това беше истина.

– Ние принадлежим един на друг. Ти го искаш, нали?

– Искам го.

– Знаеш ли, мисля си, че ако те имах, нямаше да съм отчаян – каза й той. – Не продадох ли тялото и душата си толкова евтино?

– Евтино?

– За удоволствие. За по-голяма чувственост. В теб... – тук той тръгна към нея. Този път думите му я задържаха; тя не отстъпи. – В теб аз

можех да открия някакъв смисъл да живея.

– Аз съм тук – каза тя. Без много да му мисли тя се протегна и го докосна. Тялото беше горещо и влажно. Пулсът му сякаш биеше навсякъде. Във всяко нежно разклонение на нерв, във всяко поникнало сухожилие. Допирът я възбуди. Сякаш до този момент не вярваше, че той е истински. Сега го доказа безспорно. Тя беше създала този мъж или поне го беше възстановила със своя ум и своето коварство да му достави вещество. Ужасът, който изпита при докосването на това толкова уязвимо тяло, беше ужасът на собственика.

– Това е най-опасното време – каза ѝ той. – Преди можех да се скрия. Бях практически едно нищо. Но вече не съм.

– Не. Помислих за това.

– Можем да го направим бързо. Трябва да съм силен и цял, на всяка цена. Съгласна ли си?

– Разбира се.

– След това ще дойде края на очакването, Джулия.

Пулсът му се ускори при тази мисъл.

Сетне той коленичи пред нея. Сложи недовършените си ръце на бедрата ѝ, а след това – и устните си.

Отхвърляйки остатъците от отвращение, тя сложи ръка върху главата му и усети коса – копринена, като на бебе – и черупката на черепа му под нея. Той не беше станал по-нежен от последния път, когато я държеше в прегръдките си. Ала отчаянието я беше научило на изящното изкуство да изцеди кръв от камък; с времето тя щеше да добие любов от това отвратително нещо или да разбере как да направи това.

ОСЕМ

1.

През същата нощ прегърмя. Надигна се буря без дъжд и въздухът замириса на стомана.

Кърсти никога не спеше добре. Дори и в детството, макар че майка ѝ знаеше люлчини песни да приспи цели народи, момиченцето не заспиваше лесно. Не бяха виновни лошите сънища, или поне това, което се влачеше до сутринта. Причината се криеше в самия сън – в действието да затвориш очи и да отслабиш контрола върху съзнанието си – нещо, за което тя поради своя темперамент не беше подходяща.

Тази нощ, изпълнена със силни гръмотевици и ярки мълнии, тя беше щастлива. Имаше оправдание да напусне смачканото си легло, да пие чай и да гледа заревото от прозореца си.

Това ѝ даваше време за размисъл, а също и време да се върне към въпроса, който я безпокоеше откакто напусна къщата на Лодовико Стрийт. Ала тя все още не беше намерила отговора.

Едно особено съмнение я човъркаше. Да речем, че греши за онова, което е видяла? Да речем, че неправилно е възприела видимите неща и Джулия има съвършено обяснение за станалото? Тя ще загуби Рори на мига.

Но от друга страна можеше ли да мълчи? Не би могла да понесе мисълта за жена, която му се присмива зад гърба и използва неговата добрина и наивност. От тази мисъл кръвта ѝ кипна.

В момента единствено възможно бе да чака и да бди, да види ще може ли да събере някои неопровержими доказателства. Ако нейното най-лошо предположение се потвърди, тя нямаше друг избор, освен да разкаже на Рори всичко, което е видяла.

Да, това беше отговорът. Да чака и да бди, да бди и да чака.

Бурята продължи с часове, сънят не дойде при нея почти до четири часа. Когато най-подир заспа, за нея това беше сънят на бдящия и чакащия: лек, с едва доловими въздишки.

2.

Бурята превърна къщата в призрачен влак. Джулия седеше долу и броеше ударите на сърцето си между мълнията и трясъкът, който идеше по петите ѝ. Тя, убийцата, тя, венчаната за живата смърт, не обичаше бурите. Ето още един парадокс, с които тя се сблъска по-късно, докато работеше вкъщи. Много пъти ѝ мина през ума да се качи по стълбите и да намери някаква утеха в чудото, ала знаеше, че това е неразумно. Всеки момент Рори можеше да се върне от служебната им сбирка. Щеше да е пиян или поне неадекватен и преизпълнен с несподелена нежност.

Бурята идваше все по близо. Тя включи телевизора да заглуши гръмотевиците, ала без особен успех.

В единайсет Рори се върна вкъщи, преливащ от усмивки. Той имаше добри новини. В средата на тържеството неговият началник го дръпнал встрани, похвалил го за превъзходната му работа и му наприказвал куп големи неща за бъдещето. Джулия слушаше разказа му за промяната и се надяваше, че в пиянството си няма да забележи нейното безразличие. Най-подир, когато разказа новините, той съблече сакото си и седна на дивана до нея.

– Бедната! – рече той. – Ти не обичаш гръмотевиците.

– Чувствам се чудесно – каза тя.

– Сигурна ли си?

– Да. Чудесно.

Той се наведе към нея и потърка с нос ухото ѝ.

– Потен си – каза тя сухо. Ала той продължи увертюрата си, не искаше да отпусне жезъла сега, когато бе започнал.

– Моля те, Рори – каза тя. – Не искам.

– Защо? Какво правя?

– Нищо – отговори тя, като си даде вид, че гледа телевизора. – Ти си чудесен.

– Вярно ли е това? – попита той. – Ти си чудесна. Аз съм чудесен. Всички са шибано чудесни.

Тя гледаше към светещия екран. Късните вечерни новини току що бяха започнали; най-обикновена чаша, преливаща от мъка. Рори дърдореше и заглушаваше гласа на говорителя с гневните си изблици. Той не разбираше нищо. Какво можеше да ѝ каже светът? Твърде малко. Дали тя, тя имаше новини, които светът е приритал да чуе? И още: за състоянието на прокълнатите; за изгубената, а след това намерена любов; за

общото между отчаянието и страстта.

– Моля те, Джулия – каза Рори, – само поговори с мен.

Молбата привлече вниманието ѝ. Помисли си, че прилича на момчето от снимките – с обрасло и подпухнало тяло, с дрехи на възрастен – ала все така си оставаше момче с объркан поглед и намусена уста. Спомни си въпроса на Франк: „Как можа да се омъжиш за такъв тъпак?“ При мисълта за това кисела усмивка изкриви устните ѝ. Той я погледна и смущението му се задълбочи.

– Какво толкова смешно има, проклет да съм?

– Нищо.

Той тръсна глава и тъпа ярост смени сърдития му вид. Нов гръм последва светкавицата почти незабавно. Когато той отмина, от тавана над тях се чу шум. Тя пак насочи поглед към телевизора, за да отклони вниманието на Рори. Ала опитът ѝ бе напразен, той чу звука.

– Какво, по дяволите, беше това?

– Бурята.

Той стана.

– Не – каза. – Нещо друго. – Той вече беше на вратата.

Десетина неща ѝ минаха през главата, ала всички те бяха неосъществими. Той се бореше пиянски с дръжката на вратата.

– Може да съм оставила прозореца отворен – каза тя и стана. – Ще отида да видя.

– И аз мога да го направя – рече той. – Не съм толкова загубен.

– Никой не е казал... – започна тя, но той не я слушаше. Когато излезе в коридора, блесна нова светкавица, силна и ярка, а след нея се чу и гръм. А когато тя го последва, друга мълния блесна веднага след първата, придружена от трясък, който може да ти скъса червата. Рори вече беше стигнал средата на стълбите.

– Няма нищо – извика тя след него. Той не отговори и продължи да се катери по стълбите. Тя тръгна след него.

– Недей... – каза му тя в затишието между две гръмотевици. Този път той я чу. Или по-скоро реши да я чуе. Когато тя наближи стълбите, той изчакваше.

– Нещо лошо? – попита той.

Тя прикри треперенето си, като сви рамене.

– Толкова си глупав – отвърна тя.

– Глупав ли съм?

– Това беше бурята.

Лицето му, осветено от коридора под него, внезапно омеркна.

– Защо се отнасяш с мен като с лайно? – попита я той.
– Просто си уморен – каза му тя.
– Защо е това? – настоя по детски той. – Какво съм ти направил?
– Всичко е добре – рече тя. – Наистина, Рори. Всичко е в ред. – Същите хипнотични баналности една след друга.

И отново гръм. А освен грохота – и друг шум. Тя проклинаше непредпазливостта на Франк.

Рори се обърна и огледа затъмнената площадка.

– Чу ли това? – попита той.

– Не.

Стъпвайки на несигурните си от пиене крака, той се отдалечи от нея. Тя го видя как изчезва в сянката. Ярка мълния, чиято светлина мина през отворената врата на спалнята, го освети; после отново ги обви мрак. Той вървеше към влажната стая. Към Франк.

– Почакай... – каза тя и се хвърли след него.

Той не спря, направи няколко крачки към вратата. Когато тя го настигна, дланта му вече хващаше дръжката.

Обзета от паника, тя вдигна ръка и докосна бузата му.

– Страхувам се... – каза тя.

Той се обърна и я погледна слисано.

– От какво? – попита я.

Тя прокара ръка по устните му и го остави да почувства ужаса във върха на пръстите ѝ.

– От бурята – каза тя.

В светлината на новата мълния тя видя влага в очите му, дори нещо повече. Налапа ли въдицата или я изплю?

След това той ѝ каза:

– Бедното дете!

Налапа я, обнадежди се тя и с едно движение надолу сложи ръка върху неговата и я отдръпна от вратата. Ако в тоя миг Франк само поемеше въздух, всичко щеше да бъде загубено.

– Бедното дете! – каза той и я прегърна. Равновесието му беше много нестабилно, той тежеше като олово в ръцете ѝ.

– Хайде – каза тя, като го отдръпваше далеч от вратата. Той направи с нея две колебливи крачки и след това загуби равновесие. Тя се отдръпна от него и посегна към стената за опора. Блесна нова светкавица и в нейната светлина тя видя, че очите му са я открили и блестят.

– Обичам те – каза той и тръгна по коридора към мястото, където стоеше тя. Притисна се към нея така силно, че тя не можеше да се

съпротивлява. Главата му се наведе към долната част на шията ѝ, като шепнеше нежни думи на кожата ѝ. Започна да я целува. Тя искаше да го отблъсне. Нещо повече, тя искаше да го хване за къповата ръка и да му покаже смъртоносното чудовище, до което той така близо заплиташе крака.

Ала Франк не беше готов за тоя сблъсък, още не. Той можеше само да изгърпи ласките на Рори и да се надява, че изтощението ще го повали бързо.

– Защо да не слезем долу? – предложи тя.

Той промърмори нещо в шията ѝ и изобщо не помръдна. Лявата му ръка беше на гърдите ѝ, другата обхващаше здраво талията ѝ. Тя го остави да провере пръсти под блузата ѝ. Съпротивлението при тези обстоятелства само щеше да го възпламени отново.

– Имам нужда от теб – каза той, повдигайки устни към ухото ѝ. Някога, преди половин живот, сърцето ѝ сигурно щеше да подскочи от такъв занаят. Сега тя знаеше много повече. Сърцето ѝ не беше акробат; не изпита бодежи дълбоко в корема си. Усети само безупречната работа на своето тяло. Поемаше дъх, кръвта циркулираше, храната се смилаше, тялото се пречистваше. Замислена по този начин за анатомията си, необременена от романтика – като сбор от естествени закони, подслонени в мускули и кости – тя откри, че по-лесно ще го остави да съблече блузата ѝ и да пхне лице в гърдите ѝ. Нервите ѝ покорно откликваха на езика му, ала отново си повтори – това е просто урок по анатомия. Всичко оставаше под свода на нейния череп и тя беше спокойна.

Той вече се разкопчаваше. Тя зърна за миг наперения му член, когато отърка с него бедрото ѝ. Той разтвори нейните крака и смъкна бельото ѝ достатъчно, за да си разчисти пътя. Тя не възрази, нито даже издаде звук, когато той навлезе в нея.

Виковете му започнаха веднага – жалки претенции за любов и сласт, безнадежно преплетени в едно. Тя почти не го слушаше и го остави да си играе играта с лице, заровено в косата ѝ.

Затваряйки очи, тя се опита да си представи по-добри времена, ала светкавицата разтури бляновете ѝ. Когато трясък последва светлината, тя отново отвори очи да види, че вратата на влажната стая е открената на пет-шест сантиметра. В тесния процепа между вратата и касата тя успя само да забележи светеща фигура, която ги гледаше.

Тя не можа да види очите на Франк, ала ги усещаше по-остро от чукането, заради желанието и беса. Тя не гледаше встрани, а се взираше в сянката, докато стоновете на Рори се засилиха. В мига на наслада той

нададе нов вик и тя вече лежеше на леглото върху смачканата под нея булчинска рокля, а черно-алено животно пълзеше нагоре между краката ѝ, за да ѝ даде доказателство за своята любов.

– Бедното дете! – това бе последното, което каза Рори, и сънят го връхлетя. Лежеше на леглото облечен; тя не си направи труда да го съблече. Щом захърка равномерно, тя го остави и се върна във стаята.

Франк стоеше до прозореца и гледаше как бурята отива на югоизток. Той беше скъсал щорите. Светлината на лампата падаше по стените.

– Той те чу – каза тя.

– Трябваше да видя бурята – отговори той простичко. – Имах нужда.

– Той почти те откри, по дяволите.

Франк тръсна глава.

– Тук почти няма нищо – каза той, все така загледан през прозореца навън. После, след кратка пауза: – Искам да изляза оттук. Искам отново да имам всичко.

– Зная.

– Не, ти не знаеш – каза ѝ той. – Нямах представа за глада, загнезден в мен.

– Тогава утре – каза тя. – Утре ще донеса друго тяло.

– Да. Ще го направиш. Но аз искам и други неща. Радио най-напред. Искам да зная какво става навън. И храна. Пресен хляб...

– Всичко, каквото ти трябва.

– ...и джинджифил. Консервиран, нали разбираш? В сироп.

– Зная.

Извърна се и хвърли кратък поглед към нея, но не я видя. Имаше твърде много хора, с които да се срещне тази нощ.

– Даже не разбрах, че е есен – каза той и се извърна да погледа бурята.

ДЕВЕТ

Първото нещо, което забеляза на другия ден Кърсти след като зави на ъгъла на Лодовико Стрийт, беше, че щорите са махнати от горния преден прозорец. На тяхно място на прозореца бяха залепени вестници.

Тя си намери удобно място зад прикритието на църковния плет, от което можеше да наблюдава къщата и да остане незабелязана. После се настани и започна своето бдение.

То не бе възнаградено веднага. Минаха два часа и нещо, преди да види как Джулия излиза от къщата, друг час и четвърт, преди да се върне, а през това време краката ѝ премръзнаха от студ.

Джулия не се върна сама. Мъжът, с който се прибра, не беше познат на Кърсти, нито пък приличаше на човек от кръга на Джулия. От разстояние той изглеждаше на средна възраст, набит, оплешивяващ. Когато той последва Джулия в къщата, тя хвърли нервен поглед назад, сякаш се страхуваше от воайори⁴.

През следващия четвърт час тя изчака в укритието си, без да знае какво да предприеме. Да остане ли тук, докато мъжът излезе, и да го извика? Или да отиде към къщата и да се опита да се промъкне вътре? Нито една от идеите не ѝ се видя особено привлекателна. Тя реши да не решава. Вместо това ще отиде по-близо до къщата и ще направи това, което ѝ поднесе моментното вдъхновение.

И какво направи? Отговорът беше: много малко. Когато пое по пътеката, краката ѝ засърбяха да се обърне и да се махне от тук. Всъщност тя беше принудена да действа точно когато чу вик отвътре.

Мъжът се казваше Сайкс, Стенли Сайкс. Това не беше всичко, което каза на Джулия по пътя от бара към къщата. Тя научи името на жена му (Моди) и занятието (помощник-педикюрис); вида снимка на децата (Ребека и Етан), подадена ѝ, за да погугука над нея. Мъжът очевидно я предизвикваше с продължаващото ухажване. Тя почти се усмихна и му каза, че е щастлив човек.

Ала още с влизането в къщата нещата тръгнаха наопаки. Насред стълбите приятелят Сайкс изведнъж заяви, че това, което правят, е нередно; че бог ги гледа, той познава техните сърца и ги смята за жадуващи. Тя даде най-доброто от себе си да го успокои, но трудното беше да

4. воайор – човек, който задоволява сексуалните си желания чрез гледане на еротични сцени. (фр. – Бел.пр.)

го отдели от господата. Вместо това той загуби настроение и се развъртя срещу нея. Той можеше да стори и нещо по-лошо в праведния си гняв, ако не беше гласът, който го повика от площадката. Той спря да я налага и пребледня, като че самият бог го призова. После Франк се появи горе на стълбите в цялото си великолепиe. Сайкс спря да крещи и се опита да избяга, но Джулия беше по-бърза. Тя го хвана още преди Франк да слезе по няколкото стъпала и да го сграбчи.

До мига, в който чу пукането и хрущенето на костите след като Франк сложи ръка на пляквата си, тя все още не съзнаваше колко силен беше станал той напоследък – значително по-силен от истински човек. При допира с Франк Сайкс пак изкрещя. Франк го накара да млъкне, като му отнесе ченето.

Вторият вик, който чу Кърсти, секна рязко, ала тя долови силна уплаха в крясъка – достатъчна причина да отиде до вратата и да почука.

Едва тогава тя обмисли по-внимателно всичко. Вместо да похлопа, тя слезе тихичко край стената на къщата, като на всяко стъпало я гложеше съмнение дали е разумно това, и едновременно с това дълбоко убедена, че фронталната атака няма да ѝ донесе успех. Вратата, през която се влизаше в задната градина, нямаше резе. Тя се вмъкна през нея, наострила уши за всеки звук, особено за шума от собствените си стъпки. От къщата – нищо. Нищо, подобно на стонове.

Като остави портата отворена за внезапно бягство, тя побърза към задната врата. Тя не беше заключена. Този път съмнението я накара да забави крачка. Може би трябваше да изтича и да извика Рори, да го доведе веднага в къщата? Но дотогава всичко, което трябваше да стане вътре, щеше да свърши и тя знаеше добре, че ако Джулия не бъде хваната на местопрестъплението, ще се измъкне от всяко обвинение. Не, това беше единственият начин. Тя влезе вътре.

Къщата беше съвсем тиха. Не се чуваха даже стъпки да разбере къде са актьорите, които бе дошла да види. Тя тръгна към вратата на кухнята, а от там – към трапезарията. Стомахът ѝ се сви, гърлото ѝ пресъхна така, че не би могла да преглътне. От трапезарията мина в дневната, след това – в коридора. Все още не се чуваше нищо – нито шепот, нито стон. Джулия и нейният спътник можеха да бъдат само горе, а от това ѝ хрумна, че погрешно е доловила страх във виковете. Може би това, което чу, беше вик на удоволствие. Крясък от оргазъм, а не от ужас, както си помисли. Лесно е да сбърка човек.

Външната врата остана на няколко метра вдясно. Тя все още можеше да се измъкне, да избяга далеч, това я съблазняваше да стори

страхливецът в нея, ала желанието да проникне в тайните на къщата надделя и тя отстъпи пред него. Когато заизкачва стълбите, любопитството в нея прерасна в оживление.

Тя се качи горе и тръгна по площадката. В главата ѝ се мярна мисълта, че птичките са отлетели, че докато тя се е провирала през задната врата, те са излезли през предната.

Първата врата вляво беше спалнята; ако Джулия и нейният любовник се чифтосваха някъде, това сигурно ставаше тук. Не. Вратата зееше открената и тя надникна вътре. Леглото беше застлано.

Чу се покъртителен вик, толкова близък, толкова силен, че сърцето ѝ изгуби нормалния си ритъм.

Тя изтича от спалните и видя как някаква фигура изхвърча от друга стая на площадката. След миг тя позна претенциозния мъж, който дойде с Джулия, и то само по дрехите. Всичко останало беше променено, ужасно променено. Фатална болест го беше налегнала в минутите откак го видя на прага; от тая болест плътта му се бе съсушила, оставаше само кожа и кокал.

Щом зърна Кърсти, той се хвърли към нея, търсейки и най-слабата защита, която можеше да му бъде тя. Още след първите няколко крачки някаква фигура изхвърча след него. Това създание също изглеждаше болно, тялото му беше превързано от главата до краката, а превръзките – напоени с кръв и гной. Ала нищо в бързината или свирепостта на последвалото нападение не говореше за болест. То настигна бягащия мъж и го сграбчи за врата. Когато преследвачът стисна плячката в прегръдките си, Кърсти нададе вик.

Жертвата изпусна жалък стон, само това можеше да стори разкъсаното ѝ лице. Преследвачът стегна хватката си. Тялото затрепери, затресе се, краката му се огънаха. Кръв пръсна от очите, носа и устата на жертвата. Петна от нея изпълниха въздуха като гореща градушка и плиснаха във веждите ѝ. Това усещане я извади от бездействието. Не беше време да чака и да гледа. Тя побягна.

Чудовището не се втурна да я преследва. Тя стигна до стълбите без да я спрат, но когато кракът ѝ стъпи на първото стъпало, то се обърна към нея.

Неговият глас ѝ беше... познат.

– Ето те и теб – каза то.

Създанието говореше с топлота, сякаш я познаваше.

– Кърсти – каза то. – Почакай малко.

Главата ѝ я предупреди да бяга, ала дързостта ѝ отхвърли разума.

То искаше тя да си спомни чий е тоя глас, който излиза от превръзките. Тя все още можеше да избяга, мина ѝ през ума; имаше седемметрова преднина. Тя се извърна към фигурата. Тялото в нейните ръце беше сгърчено, свито като зародиш, с крака към гърдите. Животното го хвърли.

– Ти го уби – каза тя.

Нещото кимна. Не му трябваше да се извинява нито на жертвата, нито на свидетелката.

– После ще го оплачем – каза ѝ то и направи крачка към нея.

– Къде е Джулия? – попита Кърсти.

– Стига си треперила. Всичко е наред – каза гласът. Толкова малко ѝ оставаше да си спомни кой е той.

Докато тя недоумяваше, то направи нова крачка, подпряно с една ръка на стената, сякаш не можеше да пази равновесие.

– Аз те видях – продължаваше то. – Мисля, че и ти ме видя. На прозореца...

Объркване ѝ нарасна. Било ли е това нещо в къщата през цялото време? Ако е така, сигурно Рори трябва...

Тя позна гласът.

– Да. Спомни си. Виждам, че си спомни.

Това беше гласът на Рори или поне много се приближаваше до неговия. По-гърлен, по-егоистичен, но приликата беше достатъчно обезпокоителна, тя сякаш бе пунала корени на това място, докато животното се тътреше, скъсявайки разстоянието между тях.

При последната му крачка тя отхвърли магията и се хвърли да бяга. Ала играта вече беше загубена. Тя чу стъпките от бягането му зад себе си, сетне усети пръстите му върху шията си. Към устата ѝ се надигна вик, но той не напусна устните ѝ, защото това нещо сложи гнилата си длан върху лицето ѝ, така спря и вика, и дъха ѝ.

То я дръпна нагоре и я обърна с гръб към стълбите. Напразно се бореше да се освободи от ръцете му; малките рани, които пръстите ѝ оставиха по неговото тяло, раздирайки превръзките и забивайки се в суровата плът под тях, то понесе съвсем невъзмутимо. В един ужасен момент петите ѝ се блъснаха в тялото на пода. После я повлякоха към стаята, от която се появиха живият и мъртвецът. Миришеше на пресечено мляко и прясно месо. Когато я хвърлиха на пода, дъските под нея бяха влажни и топли.

Стомахът ѝ се обърна. Тя не се възпротиви на инстинкта, просто повърна всичко, което имаше в стомаха. В смесицата от това

притеснение и очаквания ужас тя не разбира какво точно стана по-нататък. Беше ли мярнала с поглед някой друг (Джулия) на площадката, когато се затваряше вратата, или ѝ се привидя сянка? Така или иначе беше много късно за помощ. Оставаше сама с кошмара.

Тя обърса остатъците около устата си и стана на крака. На места светлината проникваше през вестника на прозореца, изпъстрийки стаята с петна, сякаш слънчевите лъчи минаваха през клони на дървета. И сред тази пасторална картина нещото дойде да я подуши.

– Ела при тате – каза то.

През двайсет и шестте години от живота си тя никога не беше чувала покана, на която толкова лесно да откаже.

– Не ме докосвай – каза му тя.

То си килна леко главата, сякаш се възхищаваше от тоя показ на собствено мнение. Сетне се надвеси над нея, цялото изтъкано от гной и смях, и – бог да ѝ е на помощ! – от похот.

Тя се отдръпна с няколко отчаяни сантиметра в ъгъла, докато вече нямаше къде да мърда.

– Не ме ли помниш? – попита то.

Тя поклати глава.

– Франк – беше отговорът. – Аз съм братът Франк.

Беше се срещала с Франк само веднъж, на Александра Роуд. Той ѝ посети един следобед преди сватбата, повече не искаше да го види. Намрази го от пръв поглед.

– Пусни ме – каза тя, когато то посегна към нея. Имаше някаква гнусна изтънченост в начина, по който изцапаните му пръсти докосваха гърдите ѝ.

– Недей – изпищя тя, – или тогава помогни ми...

– Какво? – чу се гласът на Рори. – Какво ще направиш?

Нищо, такъв беше отговорът, разбира се. Беше безпомощна, както е била само в лошите си сънища, тези сънища с преследване и нападение, които нейната психика винаги ѝ представяше на гето стрийт в някаква вечна нощ. Никога, дори и в най-безумните си фантазии, тя не беше очаквала, че арената ще бъде в стая, в която е влизала десетина пъти, в къща, където е била щастлива, докато във денят отминава както винаги: сиво върху сиво.

С безсилен жест на отвращение тя отблъсна опипващата му ръка.

– Не бъди жестока – рече нещото и пръстите му отново опипаха кожата ѝ, жилещи като оси. – От какво се страхуваш?

– Вън... – започна тя с мисълта за ужаса на площадката.

– Човек трябва да яде – каза Франк. – Може би ще ми простиш това?

Как изтърпя докосването му, чудеше се тя. Защо нервите ѝ не споделиха нейното отвращение и тя не умря под ласките му?

– Това е сън – помисли си гласно тя, а животното само се смееше.

– Често си повтарях тези думи – каза той. – Денят идва, денят си отива. Често се опитвах да мисля, че агонията свърши. Но ти не можеш да мислиш така. Запомни го от мен. Не можеш. Те трябва да го понесат търпеливо.

Тя знаеше, че ѝ казва истината, горчивата истина, която само чудовищата могат да изрекат. Той нямаше нужда да я превъзнася и ласкае; нямаше намерения да спори и да проповядва спасение. Неговата отблъскваща голота беше само прекалена изтънченост. Отминаваш лъжите за вярност – и право в жалкото царство!

Кърсти знаеше и това, че няма да издържи. Затова когато защитата ѝ се провали и Франк поиска от нея първата гадост, която му дойде на ум, тя щеше да нададе такъв вик, че да се разпадне.

Тук нейният разсъдък беше заложен на карта; тя нямаше друг избор, освен да се бие, и то бързо.

Преди Франк да поднови още по-енергично ласките си, ръцете ѝ се метнаха към лицето му, пръстите ѝ се забиха в очните му ями и устата. Плътта под превръзките приличаше на желе; тя изби навън на зърна и едновременно с това я облъкна влажна топлина.

Звярът изкрещя и ръката му поотслаби стискането. В най-подходящия момент тя се хвърли да се измъкне от него и инерцията я запрати към стената със жестока сила, достатъчна да я смаже.

Франк отново изрева. Тя не си губеше времето да се наслаждава на неговата болка, а се плъзна покрай стената към вратата без каквато и да е вяра, че нейните крака са достатъчно силни да я изведат на свободно пространство. Докато се промъкваше, кракът ѝ попадна на отворен буркан от консервиран джинджифил, който се търкаляше из стаята, разливайки и сироп, и джинджифила.

Франк се обърна към нея да види дали е драснала навън, а превръзките на лицето му висяха като алени примки. На няколко места се виждаше оголена кост. Дори сега той сложи ръце на раните си и изрева от ужас, когато разбра размерите на своето осакатяване. Слепи ли го? Не беше сигурна. Даже и да беше сляп, трябваше му малко време да я открие в тази малка стая, а когато се развихри, яростта му щеше да е безгранична. Трябваше да стигне вратата преди той да се ориентира.

Напразна надежда! Не мина и миг, тя не успя да направи и крачка, преди той да махне ръце от лицето си и да огледа стаята. Видя я, нямаше никакво съмнение в това. Част от секундата по-късно той крачеше към нея с подновена жестокост.

В краката ѝ лежаха куп домашни вещи. Най-тежката сред тях беше плоска кутия. Тя се наведи и я грабна. Когато се изправи, той вече върхлиташе. Тя нададе предизвикателен вик и го прасна с кутията по главата. Животното залитна назад и тя се хвърли към вратата, ала преди да стигне до нея, сянката я обвини още веднъж и тя се метна назад в стаята. Това стана с бясна бързина.

Този път той нямаше намерение за нещо друго, освен да я убие. Всеки негов замах беше предназначен да убива; това, че не я убиваха ударите му, не беше доказателство за нейната бързина, а за неточността на неговата ярост. Въпреки това всеки трети удар я достигаше. Дълбоки рани зейнаха на лицето и в горната част на гърдите ѝ. Нищо повече не можеше да направи, за да предотврати припадъка.

Докато кръвта ѝ течеше под непрекъснатите му нападения, тя пак си спомни за оръжието, което намери. Тя го вдигна да нанесе нов удар, ала щом очите на Франк се спряха върху кутията, нападенията му секнаха изведнъж.

Настана задъхана почивка, в която Кърсти се питаше дали не е по-лесно да умре, отколкото да продължи борбата. Сетне Франк протегна ръка към нея, отпусна юмруци и каза:

– Дай ми я.

Той искаше нейната защита, така изглеждаше. Ала тя нямаше намерение да се освободи от единственото си оръжие.

– Не – отговори тя.

Той я помоли за втори път и в гласа му ясно се долавяше тревога. Очевидно кутията имаше особено значение за него, че да рискува да я вземе със сила.

– За последен път – каза ѝ той. – После ще те убия. Дай ми кутията.

Тя прецени шансовете си. Какво можеше да загуби?

– Каж ми моля – рече тя.

Той я погледна лукаво, гърлото му издаде тихо ръмжене. Сетне, вежлив като пресметливо дете, каза:

– Моля.

Думата беше за нея знак. Тя запрати кутията срещу прозореца с цялата сила на разтрепераните си ръце. Кутията прелетя край главата на Франк, строши стъклото и изчезна.

– Не! – изкрещя той и след миг стоеше на прозореца. – Не! Не! Не!

Тя изтича към вратата, краката ѝ заплашваха да се подкосят на всяка крачка. После веднага излезе на площадката. Стълбите я затрудниха много, ала тя се вкопчи в перилата като грохнал старец и стигна до коридора без да падне.

Отгоре данданията продължи. Той пак я викаше. Но този път нямаше да я хване. Тя мина по коридора към предната врата и я отвори.

Вън беше малко по-светло, отколкото преди да влезе в къщата – светлината струеше с предизвикателен блясък преди падането на вечерта. Примижала срещу слънцето, тя пое по пътеката. Под краката ѝ имаше стъкла и сред тях видя своето оръжие. Тя го вдигна като спомен от нейното предизвикателство и побягна. Когато стигна до самата улица, в главата ѝ се появиха думи – безпомощно бръщолевене, откъслечи от неща, които беше видяла и почувствала. Но Лодовико Стрийт беше празна, тя тичаше и продължи да тича, докато се отдалечи достатъчно от бинтования звяр.

Понякога, замислена дълбоко на някоя улица, която не можеше да познае, чуваше хора да я питат има ли нужда от помощ. Обикновената любезност я победи, усилието да отговаря смислено на въпросите беше толкова голяма, че изтощеният ѝ мозък загуби съзнание сред ярка светлина

ДЕСЕТ

1.

Тя се събуди в странен свят, поне такава беше първото ѝ впечатление. Над нея, в идеална видимост, се простираха безкрайни снегове. Завивките ѝ бяха от сняг, възглавницата беше от сняг. Белотата ѝ причиняваше болка. Тя сякаш изпълваше гърлото и очите ѝ.

Вдигна ръце към лицето си; те миришеха на непознат сапун – ароматът му беше остър. Тя започна да фокусира нещата: стените, бели чаршафи, лекарства до леглото. Болница.

Тя извика за помощ. Часове или минути след това, тя не знаеше точно след колко, то дойде в дрехите на сестра, която каза просто: „Вие се събудихте“ и отиде да доведе висшестоящите.

Когато те дойдоха, тя не им каза нищо. Между изчезването на сестрата и връщането ѝ заедно с докторите реши, че не е готова да им разкаже такава откачена история. Утре може би щеше да намери думи и да ги убеди в това, което беше видяла. А днес? Ако откажеше да обясни станалото, те щяха да повдигнат вежди и да ѝ кажат да не се прави на глупачка, ще се отнесат снизходително и ще се опитат да ѝ втълпят, че това са халюцинации. Ако държи на своето, те ще започнат да я успокояват, което само ще влоши нещата. Тя имаше нужда от време за размисъл.

Всичко това ѝ мина през ума преди да дойдат лекарите и когато те я попитаха какво е станало с нея, тя им излезе с готови лъжи. Цялата работа е в мъглата, каза им тя; даже не помни собственото си име. Това ще мине с времето, успокоиха я те и тя отвърна кротко, че така и предполага, всичко ще мине. Сега спете, рекоха ѝ, тя пък им каза, че ще бъде щастлива да направи тъкмо това, и се прозя. Те се оттеглиха.

– Да... – каза един от тях, вече готов да тръгне. – Забравих.

Той извади кутията на Франк от джоба си.

– Когато ви намерихме – продължи той, – вие стискахте това нещо. Хвърлихме дяволски усилия да го измъкнем от ръката ви. Има ли някакъв смисъл за вас?

Тя каза, че няма.

– Полицията се интересува от тая кутия. По нея имаше кръв, разбирате ли? Може би ваша, може би не.

Той пристъпи към леглото.

– Искате ли я? – попита той. Сетне добави: – Тя е почистена.
– Да – отвърна тя. – Да, моля ви.
– Тя може да раздвижи паметта ви – каза той и сложи кутията на нощното шкафче до нея.

2.

– Какво да правим? – попита Джулия за стотен път. Мъжът в ъгъла не каза нищо, по лицето му не се появи никакъв знак за неговия провал.
– Какво искаше да правиш с нея? – попита го тя. – Ти развали всичко.
– Развалил съм – каза чудовището. – Ти не знаеш смисъла на думата развалям.

Тя преглътна яда си. Неговите мрачни мисли я нервираха.
– Трябва да тръгваме, Франк – каза тя с малко по-мек тон.
Той хвърли поглед през стаята към нея; приличаше му на бял и горещ лед.

– Те ще дойдат да претърсят – продължи Джулия. – Тя ще им каже всичко.

– Може би...

– Не те ли интересува?

Превързаната буца сви рамене.

– Да – каза той. – Разбира се. Но ние не можем да тръгнем, скъпа. – Скъпа. Думата ги разсмя и двамата, тя беше един полъх на чувство в стаята, която познаваше само мъка. – Не мога да се изправа пред света в този вид. – Той посочи лицето си. – Кажете ми, мога ли? – попита той, като се взря в нея. – Погледни ме! – Тя го погледна. – Мога ли?

– Не.

– Не. – Той пак впери поглед в пода. – Трябва ми кожа, Джулия.

– Кожа?

– Тогава, може би... може би ще отидем заедно да потанцуваме. Нали искаш да потанцуваме?

Той говореше за танцуването и за смъртта с еднакво безгрижие, сякаш едното има толкова нищожно значение, както и другото. Това я успокояваше, успокояваше я да го слуша като говори така.

– Как? – каза тя най-сетне. Имаше предвид как да откраднат кожа, а също и как нашият разсъдък ще оцелее.

– Има си начини – рече одраното лице и й изпрати целувка.

3.

Не посегна ли тя към кутията заради белите стени? Та нима нямаше картини, нарушаващи монотонността на стаята и привличащи очите – вази със слънчогледи, изглед от пирамидите – нещо, на което да спре погледа си и да помисли? И все пак, белотата беше прекалена, пречеше ѝ да се опре на разсъдъка си. Тя протегна ръка към тоалетната масичка до леглото и взе кутията.

Беше по-тежка, отколкото я помнеше. Седна в леглото и започна да я разглежда. Нищо особено на външен вид. Не се виждаше капак. Нямаше ключалка. Нямаше панти. Обърна я веднъж. Обърна я петдесетина пъти и не откри как да я отвори. Кутията не беше плътна, тя беше сигурна в това. Логиката ѝ подсказваше, че има път за проникване в нея. Има, но къде?

Тя я чукаше, тръскаше, дърпаше и натискаше, и все без успех. Ала едва след като я повъртя в леглото и я погледна на силната светлина на лампата, тя откри модела, по който беше създадена кутията. Върху стелните ѝ имаше безкрайно малки пукнатини, в които една част от главоблъсканицата граничеше с друга. Те щяха да са невидими, ако следите от кръв, запазени в тях, не показваха комплексното съчетание между частите.

След системно опипване с пръсти тя започна да налущква пътя по страните на кутията, като проверяваше предположенията си с натискане и дърпане. Пукнатините ѝ подсказваха общата схема на играчката; без тях щеше да се чуди над шестте стени вечно. Вариантите намаляха значително от нещата, които беше открила; и все пак имаше толкова много начини да се разглоби затворената кутия.

След време търпението ѝ беше възнаградено. Чу се шракване и внезапно една от частите се издаде над лакираните си съседни. Вътре се разкри красива гледка. По полираните повърхнини, светещи с блясъка на най-прекрасна перла, сякаш се размърдаха цветни сенки.

Чу се и музика; простичкият звук се разнесе от механизъм, който тя все още не можеше да види. Очарована от това, тя задълба напред. Макар че една част вече беше извадена, нататък не потръгна лесно. Всеки елемент беше истинско предизвикателство за пръстите и ума ѝ, а победите се награждаваха с нови нежни творения на фантазията, прибавени към звука.

Тя надхитри и четвъртия детайл чрез сложна поредица от

завъртания в една или друга посока, когато чу камбаната. Тя спря работата си и вдигна глава.

Нещо не беше наред. Или уморените ѝ очи си правеха шега с нея, или снежнобелите стени се размърдаха едва забележимо, нещо твърде невероятно. Тя сложи кутията и стана от леглото да отиде до прозореца. Камбаната продължаваше да разнася тържествен звън. Тя повдигна завесата на няколко сантиметра. Беше нощ, духаше вятър. Листа прехвърчаха през болничната градина; нощни пеперуди се събираха в светлината на лампата. Въпреки нейното чувство звънът на камбаната не идеше отвън. Той звучеше зад гърба ѝ. Тя пусна завесата и се върна в стаята.

След няколко крачки крушката над леглото ѝ избухна като ярък пламък. Тя инстинктивно посегна към частите на кутията: те и тези странни събития бяха свързани по някакъв начин. Когато ръката ѝ напипа детайлите, светлината угасна.

Ала тя не остана в непрогледен мрак, нито беше сама. В края на леглото се появи слабо сияние, а сред него – същество. Състоянието на неговата плът – с разрези и куки – показваше колко е бедно въображението ѝ. Пък и гласът му, когато говореше, не беше на измъчено създание.

– Това се нарича Съчетанието на Льомаршан – каза то, показвайки кутията. Тя погледна надолу; частите вече не бяха в ръката ѝ, а плуваха на няколко сантиметри над дланта ѝ. По някакъв чудодееен начин кутията се сглобяваше отново без видима помощ, детайлите се връщаха на своите места, цялата конструкция се възстановяваше. През това време тя успя да хвърли нови погледи в полираната вътрешност и като че всеки път виждаше лица на призраци, изкривени сякаш от мъка или пиянство, виещи срещу нея. Сетне всички детайли освен един бяха сглобени и посетителят отново привлече вниманието ѝ.

– Кутията е средство да пресечеш границата на действителното – каза то. – Един вид зов, чрез който ние, ценобитите, можем да бъдем повикани.

– Кои? – попита тя.

– Вие го сторихте от незнание – каза посетителят. – Прав ли съм?

– Да.

– Ставало е и преди – чу се гласът му. – От това няма спасение. Няма възможност да се затвори Шизъм, докато правим всичко, което нашите...

– Това е грешка – каза тя.

– Не се опитвайте да се борите. Това е извън вашите възможности.

Трябва да ме придружите.

Тя поклати глава. Беше изтормозена от кошмари, стигаше ѝ до края на живота.

– Няма да дойда с вас – каза тя. – Проклет да сте, аз няма да...

Докато говореше, вратата се отвори. Влезе една непозната сестра, може би от нощната смяна.

– Викате ли ме? – попита тя.

Кърсти погледна към ценобита, после към сестрата. Те стояха на не повече от метър разстояние.

– Тя не ме вижда – каза ѝ създанието. – Нито ме чува. Аз принадлежа на теб, Кърсти. А ти – на мен.

– Не – каза тя.

– Сигурна ли сте? – попита сестрата. – Струва ми се, че чух...

Кърсти тръсна глава. Това беше безумие, пълно безумие!

– Трябва да си легнете! – смъмри я сестрата. – Струва ми се, че чух...

Ценобитът се закикоти.

– Ще се върна след пет минути – продължи сестрата. – Моля ви, легнете да спите.

И си отиде.

– По-добре да вървим – рече то. Да ги оставим в тяхната бъркотия, а? Толкова подтискащо място!

– Не мога да сторя това – настояваше тя.

Въпреки думите ѝ то тръгна към нея. Наниз от мънички звънчета, провиснали от изпостаялата му плът, дрънкаха при всяко негово движение. От вонята, която лъхаше от него, ѝ се повдигаше.

– Почакай! – каза тя.

– Без сълзи, моля. Ще пропиленеш едно хубаво страдание.

– Кутията... – произнесе тя в отчаянието си. – Не искате ли да научите откъде взех кутията?

– Не особено.

– От Франк Котън – каза тя. – Говори ли ви нещо това име? Франк Котън.

Ценобитът се усмихна.

– О, да. Ние познаваме Франк Котън.

– Той също разглови кутията, така ли е?

– Той искаше удоволствия, докато не му ги дадохме. После взе да се гърчи.

– Ако ви заведе при него...

– Той жив ли е?

– Съвсем жив.

– И какво предлагаш? Да го вземем вместо теб?

– Да. Да. Защо не? Да.

Ценобитът се отдалечи от нея. В стаята се разнесе стон.

– Изкушаваш ме – каза създанието. И после: – Искаш да ме изиграеш, а? Лъжеш да печелиш време.

– Зная къде е той, за бога – каза тя. – От него ми е всичко това. – Тя му показва раздраните си ръце.

– Ако лъжеш – каза то, – ако се опитваш да се измъкнеш като червей от тая...

– Не лъжа.

– Доведи ми го жив, после...

Искаше ѝ се да заплаче от облекчение.

– ...го накарай да се изповяда. И може би тогава няма да разкъсаме душата ти на парчета.

ЕДИНАЙСЕТ

1.

Рори стоеше в коридора и гледаше Джулия, неговата Джулия, жената, която някога се бе заклел да брани и обича докато смъртта ги раздели. По онова време не изглеждаше никак трудно да спази дадената клетва. Той я боготвореше откакто се помнеше, нощем я сънуваше, денем ѝ пишеше любовни поеми, пълни с ужасни глупости. Ала нещата се промениха и като ги гледаше накъде отиват, той проумя, че най-големите мъчения често идват от най-деликатните неща. Имаше случаи, в които би предпочел смърт от диви коне пред червея на съмнението, помрачил така жестоко неговата радост.

Сега, когато я гледаше да стои долу до стълбите, той изобщо не можеше да си спомни колко хубави бяха нещата някога. Всичко беше съмнение и мръсотия.

Той се радваше само на едно: тя изглежда беше закъсала. Може би това подсказваше, че във въздуха се носи изповед, че тя ще му излее душата си и той ще ѝ прости великодушно със сълзи и разбиране.

– Изглеждаш тъжна – рече той.

Тя се поколеба, после каза:

– Трудно е, Рори.

– Кое по точно? – настоя той.

– Имам да ти казвам толкова много.

Ръката ѝ, той забеляза това, стискаше перилата така силно, че ставите на пръстите ѝ побеляха.

– Ще те изслушам – каза той. Щеше да я обикне отново, само да е честна към него. – Кажй какво те мъчи.

– Мисля, че може би... може би е по-лесно да ти покажа... – отговори тя и с тези думи го поведе нагоре.

2.

Вятърът, който беснееше по улиците, не беше никак топъл, ако се съди по пешеходците, които вървяха с вдигнати яки и наведени глави. Ала Кърсти не усещаше хлад. Не я ли пазеше невидимият ѝ спътник от

студа, не я ли покриваше с плащ от оня огън, в който древните хора бяха призвани да изгорят грешниците? Или наистина беше така, или пък тя толкова се страхуваше, че не усещаше нищо.

Но в такъв случай това не беше нейното чувство, тя не се боеше. Усещането в корема ѝ беше далеч по-неясно. Щеше да отвори вратата – същата врата, която отвори братът на Рори – и щеше да се озове сред демони. И в края на пътуването щеше да си отмъсти. Щеше да намери онова нещо, което я раздираше и мъчеше, и щеше да го накара да се чувства безпомощно като нея. Щеше да го гледа как се гърчи. Нещо повече, щеше да се наслаждава на това. Мъката направи от нея садистка.

Докато вървеше по Лодовико Стрийт, тя се оглеждаше да дири знак от ценобита, но той не се виждаше никъде. Тя наближи смело до къщата. Нямаше готов план в главата си, съществуваха твърде много възможности за фокуси. Например ще си бъде ли Джулия вкъщи? И ако е така, доколко е замесена тя в тая история? Невъзможно ѝ беше да повярва, че тя е невинен страничен наблюдател, но може би правеше всичко под страх от Франк? Следващите няколко минути можеха да ѝ дадат отговора. Тя натисна звънеца и зачака.

Вратата отвори Джулия. В ръцете си държеше парче бяло въже.

– Кърсти! – каза тя, видимо необезпокоена от нейното появяване. – Късно е.

– Къде е Рори? – бяха първите думи на Кърсти. Не каза това, което си беше намислила, просто думите сами излязоха от устата ѝ.

– Той е тук – невъзмутимо отговори Джулия, като че искаше да утеши разтревожено дете. – Да не е станало нещо лошо?

– Искам да го видя – отговори Кърсти.

– Рори?

– Да...

Тя прекрачи прага без да чака покана. Джулия не възрази, само затвори вратата след нея.

Едва сега Кърсти усети студ. Тя стоеше в коридора и трепереше.

– Изглеждаш ужасно – каза монотонно Джулия.

– Бях тук днес следобед – изтърси тя. – Видях какво стана, Джулия. Видях го.

– Че какво има за гледане тук? – отговори Джулия; самообладанието ѝ остана непоклатимо.

– Знаеш какво.

– Наистина не зная.

– Искам да говоря с Рори.

– Разбира се – беше отговорът. – Но бъди внимателна с него, нали няма да забравиш? Той не се чувства добре.

Тя покани Кърсти в трапезарията. Рори седеше на масата с чаша уиски в ръка, сложил пред себе си бутилка. На съседния стол беше метната булчинската рокля на Джулия. Нейният вид я подсети за въжето в ръцете на Джулия: това беше булото на младоженката.

Рори изглеждаше съсипан от изтощение. На лицето му и на пътя в косата му имаше засъхнала кръв. Неговата усмивка беше сърдечна, но уморена.

– Какво става? – попита го тя.

– Сега всичко е наред, Кърсти – каза той. Гласът му едва стигаше за шепот. – Джулия ми каза всичко... и така е добре.

– Не – възрази тя, досещайки се, че той вероятно не знае цялата истина.

– Ти си идвала тук днес следобед.

– Да, така е.

– Било е за зла участ.

– Ти... ти ме помоли... – тя хвърли поглед към Джулия, която стоеше на вратата, после пак към Рори. – Направих го, защото мислех, че искаш да постъпя така.

– Да. Зная. Зная. Съжалявам само, че те намесих в тази ужасна история.

– Знаеш ли какво направи брат ти? – попита тя. – Знаеш ли какво искаше?

– Зная достатъчно – отговори Рори. – Работата е там, че всичко свърши.

– Какво искаш да кажеш?

– За това, което ти стори, ще ти платя обезщетение.

– Какво искаш да кажеш с това свърши?

– Той е мъртъв, Кърсти.

(... доведи ми го жив и може би душите ни никога няма да се разделят)

– Мъртъв?

– Ние го унищожихме, Джулия и аз. Не беше много трудно. Той мислеше, че може да ми вярва, нали разбираш, мислеше, че кръвта е по-гъста от водата. Е, не беше. Не бих изгърпял мъката човек като него да живее...

Тя усети, че нещо я сви в корема. Не бяха ли забили ценобитите своите куки в нея, за да изплетат килим от червата ѝ? „Беше толкова

мила, Кърсти. Да рискуваш толкова много и да се върнеш тук...“

(Имаше нещо до рамото ѝ. „Дай ми душата си“, каза то.)

– Ще отида при властите, само да поукрепна малко. Ще се опитам и ще намеря начин да ги накарам да разберат...

– Ти ли го уби? – каза тя.

– Да.

– Не вярвам – възнегодува тя.

– Заведи я горе – каза Рори на Джулия. – Покажи ѝ.

– Искаш ли да го видиш? – попита Джулия.

Кърсти кимна и я последва.

На площадката беше по-топло, отколкото долу, въздухът беше тежък и застоял като помия. Вратата към стаята на Франк стоеше открената. Онова нещо, което лежеше на голите дъски, омотано в разкъсани превръзки, още димеше. Вратът му беше счупен, главата му лежеше килната на раменете. Кожата му беше одрана от лицето до краката.

Кърсти се извърна. Повдигаше ѝ се.

– Доволна ли си? – попита Джулия.

Кърсти не отговори, само излезе от стаята на площадката. Въздухът до рамото ѝ се раздвижи.

(Ти загуби – каза нещо съвсем близо до нея.

– Зная – промърмори тя.)

Камбаната захвана да бие, сигурно звънеше за нея; наоколо се носеше плясък на крила, започваше карнавала на лешоядите. Тя забърза надолу по стълбите и се молеше да не я връхлетят преди да стигне до вратата. Ако те изтръгнат сърцето ѝ, нека поне спести на Рори стона, нека той я запомни силна, с усмивка на устните, а не разциврена.

Зад нея Джулия попита:

– Къде отиваш? – Като не получи отговор, тя продължи: – Не казвай никому нищо, Кърсти – настоя тя. – Аз и Рори ще се спогодим някак...

Гласът ѝ извади Рори от пиянството. Той се появи в коридора. Раните, които му бе нанесъл Франк, бяха много по-жестоки, отколкото си помисли първоначално Кърсти. Лицето му бе разкъсано на десетина места, а кожата на шията му беше раздрана. Когато мина край него, той посегна и хвана ръката ѝ.

– Джулия е права – каза той. – Остави ние да съобщим, съгласна ли си?

В този миг искаше да му каже толкова много неща, ала времето напусна ничията стая. Камбаните звъняха все по-силно в главата ѝ. Някой

беше увил въжетата им около врата ѝ и затягаше примката.

– Много е късно – промърмори тя и отблъсна ръката на Рори.

– Какво искаш да кажеш? – рече ѝ той, когато тя правеше последните крачки към вратата. – Не си отивай, Кърсти. Недей. Кажи ми какво имаш предвид.

Тя не можеше да му помогне, ала хвърли поглед назад към него с надеждата, че той ще прочете по лицето ѝ цялото съжаление, което изпитваше.

– Добре – каза той нежно и все още се надяваше, че ще я изцери. – Наистина е добре. – Той разпери ръце. – Ела при тате!

Последната фраза звучеше така, сякаш не излизаше от устата на Рори. Някои момчета никога не порастват толкова, че да станат татковци, колкото и деца да наплодят.

Кърсти се подпря с ръка на стената, за да се успокои.

Човекът, който ѝ говореше, не беше Рори. Беше Франк. Тъй или инак, това беше Франк...

Тя продължи да обсъжда тази мисъл през засилващия се звън на камбаната, станал вече толкова могъщ, че черепът ѝ щеше да се пръсне. Рори продължаваше да ѝ се усмихва с протегнати ръце. Той ѝ говореше нещо, ала тя вече не можеше да чуе какво ѝ казва. Нежната плът на лицето му произнасяше думите, но камбаните ги отнасяха надалеч. Тя беше благодарна за това; така беше по-лесно да отхвърли онова, което виждаха нейните очи.

– Знам кой си... – каза тя внезапно, без да е сигурна дали думите ѝ се чуват или не, но безспорно сигурна, че те са истина. Тялото на Рори беше горе, лежеше омотано в превръзките на Франк. Обсебената кожа сега бе прикачена към тялото на брат му, една сватба, запечатана с проливане на кръв. Да! Така беше!

Примките около гърлото ѝ се затягаха; може би секунди я деляха от мига, когато те щяха да се затегнат. В отчаянието си тя се върна по коридора към онова нещо с лицето на Рори.

– Това си ти – каза тя.

Лицето ѝ се усмихна невъзмутимо.

Тя вдигна ръка и посегна към него. Малко объркан, той направи крачка назад да избегне докосването ѝ, като се движеше с изиящна лелност, ала по всякакъв начин гледаше да избегне докосването ѝ. Камбаните биеха безпощадно; те размиваха мислите ѝ, звънът им стриваше мозъчната ѝ тъкан на прах. Под влиянието на звъна в нейния разсъдък тя отново посегна към него и този път той не успя да я избегне. Ноктите

разкъсаха плътта на бузите му и кожата, доскоро така добре присадена, се смъкна като коприна. Кърваво-червеното месо под нея представляваше ужасна гледка.

Джулия изпищя зад нея.

И изведнъж камбаните престанаха да бият в главата на Кърсти. Те вече звъняха в къщата, по целия свят.

Светлините в коридора припламнаха ослепително ярко, сетне претоварените им жички изгоряха. За кратко време настъпи пълен мрак, в който тя чуваше скимтене, излизащо може би от нейната уста. После започна нещо, в което от стените и пода пръснаха фойерверки. Коридорът затанцува. В един момент заприлича на кланица (стените се обагриха в алено); в следващия миг – на будоар (пепеляво синьо и патешко жълто); миг по-късно – на тунел за призрачен влак (бясна скорост и внезапен пламък).

При лумналата светлина тя видя как Франк се приближава към нея с обезобразеното лице на Рори, увиснало на челюстта. Тя избегна протегнатата му ръка и се вмъкна в предната стая. Примката на шията ѝ се поотпусна, тя усети веднага: ценобитите очевидно бяха разбрали грешката на техните методи. Скоро те сигурно ще се намесят и ще сложат край на този фарс с объркани самоличности. Тя няма да чака да види как призовават Франк, така, както си го беше намислила; стигаше ѝ и това. Просто щеше да се измъкне от къщата през задната врата и да им го остави.

Нейният оптимизъм не трая дълго. От фойерверките в коридора някаква светлина блесна пред нея в трапезарията и се видя, че стаята е омагьосана. Нещо летеше над пода като пепел пред вятъра и във въздуха подскачаха вериги. Тя можеше да е невинна, ала силите, отприщени тук, не се интересуваха от такива подробности; имаше чувството, че ако направи една крачка, ще предизвика жестокости.

Нейното колебание я тласна назад, където Франк можеше да я хване, ала когато той посегна, светлините в коридора премигнаха и тя се измъкна от лапите му под прикритието на тъмнината. Почивката беше съвсем кратка. Нови светлини лумнаха в хола и той пак тръгна към нея, като ѝ отрязва пътя към външната врата.

Защо те не го спряха, за бога? Не ги ли доведе тук, както им обеща, не смъкна ли маската му?

Франк разгърна сакото си. На колана му беше затъкнат окървавен нож, без съмнение с подвижно острие. Той го извади и го насочи към Кърсти.

– Отсега нататък – каза той, като продължаваше да я дебне, – аз съм Рори. – Тя нямаше друг избор, освен да отстъпва пред него, вратата (бягството и здравия разум) се отдалечаваше с всяка крачка. – Разбра ли ме? Сега аз съм Рори. И никой никога няма да го знае по-добре.

Петата ѝ се удари в най-долното стъпало и неочаквано към нея се протегнаха други две ръце, които я докопаха над перилата и сграбчиха кичури от косата ѝ. Тя изви глава и погледна нагоре. Беше Джулия, разбира се, със застинало лице, лишено от всякакви чувства. Тя дръпна главата на Кърсти назад и откри гърлото ѝ, когато ножът на Франк блесна към него.

В последния миг Кърсти посегна над главата си и хвана ръката на Джулия, после я дръпна от мястото ѝ на третото или четвъртото стъпало. Загубила равновесие, Джулия изтърва жертвата, нададе вик и падна между Кърсти и замахналия Франк. Острието приближаваше и не можеше да спре; то се заби в Джулия отстрани до самата дръжка. Тя изрева и се затъркаля из коридора с ножа, забучен в нея.

Франк едва ли я забеляза. Очите му отново се впиха в Кърсти и блеснаха с потресаваща жажда. Нямаше къде да върви, освен нагоре. Фойерверките още избухваха, камбаните продължаваха да бият, а тя захвана да изкачва стълбите.

Нейният мъчител не се хвърли да я преследва веднага, тя забеляза това. Викът за помощ го отвлече за малко към мястото, където лежеше Джулия – по средата на пътя между стълбите и външната врата. Той извади ножа от тялото ѝ. Тя изкрещя от болка и сякаш за да ѝ помогне, той клекна до нея. Тя вдигна ръка към него в очакване на нежност. В отговор той пхна ръка под главата ѝ и я привлече към себе си. Когато лицата им се приближиха на няколко сантиметра едно от друго, Джулия разбра, че намеренията на Франк не са от най-благородните. Тя отвори уста да изкрещи, но той затвори устните ѝ със своите и започна да смуче. Тя риташе и махаше във въздуха. Усилията ѝ отидоха на вятъра.

При вида на тая гадост Кърсти извърна очи и запълзя към края на стълбите.

Вторият етаж не предлагаше никакво истинско скривалище, разбира се, нито път откриваше път за бягство, освен възможността да се хвърли от някой прозорец. Ала като видя жестоката утеха, която Франк предложи на своята любовница, скачането ѝ се видя далеч по-доброто решение. При падането можеше да счупи част от тялото си, но това щеше да лиши чудовището от по-нататъшно подхранване.

Фойерверките изсъскаха и спряха, поне така изглеждаше;

площадката тънеше в опушен мрак. Кърсти по-скоро се препъваше, отколкото вървеше по нея, като плъзгаше пръсти по стената.

Долу тя чу отново стъпките на Франк. Той беше свършил с Джулия.

Сега думите му звучаха така, сякаш тръгва нагоре по стълбите. Произнасяше все същата кръвосмешителна покана:

– Ела при тате.

Стори й се, че ценобитите виждат голямата веселба, която се вихреше, и няма да се намесят, докато не остане само един играч: Франк. Тя беше залог за тяхното удоволствие.

– Копелета! – простена Кърсти с надеждата да я чуят.

Тя стигна до края на площадката. Пред нея се намираше стаята с вехториите. Имаше ли в нея достатъчно голям прозорец, през който да се провере? Ако е така, тя щеше да скочи и да ги прокълне – да ги прокълне всичките. И бога, и дявола, и другите между тях, ще ги прокълне с единствената надежда, че бетонът бързо ще ѝ види сметката.

Франк отново я викаше, вече почти в края на стълбите. Тя завъртя ключа в ключалката, отвори вратата на килера и хлътна вътре.

Да, тук имаше прозорец. Той беше без завеса и лунната светлина, падаща през него на необикновено красиви петна, осветяваше хаоса от мебели и сандъци. Тя мина през бъркотията към прозореца. Той беше заклинен с отвор от пет-шест сантиметра за проветряване на стаята. Тя пхна пръсти под рамката и се опита да го отвори достатъчно, за да се промуши, ала черчето беше толкова раздуто, че ръцете ѝ нямаха достатъчно сили за това.

Тя бързо потърси нещо като лост, а част от ума ѝ хладнокръвно броеше крачките, които нейният преследвач трябваше да измине до края на площадката. По-малко от двайсет, реши тя, докато сваляше чаршафа от един сандък за чай, само за да открие как един мъртвец я гледа от там с див поглед. Беше разкъсан на десетина места, с раздробени и сгънати ръце, с крака, свити към челюстта. Когато вече се канеше да изпищи, тя чу гласа на Франк до вратата:

– Къде си? – питаше той.

Тя затули с ръка устата си, за да спре вика на погнуса от станалото. След като го стори, дръжката на вратата се завъртя. Тя се сниши зад едно съборено канапе, сподавила вика си.

Вратата се отвори. Тя чу дишането на Франк, то беше малко затруднено, чу тропота на дебелиите му подметки по дъските. После долови звука на затваряща се врата. Бравата щракна отново. Тишина.

Тя изчака докато преброи до тринайсет, сетне изскочи от укритието си, като донякъде очакваше, че той е още в стаята и дебне да ѝ счупи врата. Не, той беше излязъл.

От съдържане на дишането викът нарастваше и сега я налегна нещо много досадно: хълцане. Новата неприятност, толкова неочаквана, че не успя да я подтисне, звучеше като трясък на пистолет. Ала вече нямаше обратен път през площадката. Франк изглежда беше достатъчно далеч, за да я чуе. Когато мина край ковчега от сандъци за чай и се върна към прозореца, изненада я второ хълцане. Тя тихо притисна корема си, ала всичко беше напразно. Последва трето и четвърто хълцане, докато се опитваше още веднъж да отвори прозореца. И това беше безплодно усилие; прозорецът нямаше и намерение да отстъпи.

Помисли набързо дали да не счупи стъклото и да извика за помощ, ала веднага отхвърли идеята. Франк ще ѝ изсмуче очите преди още съседите да се стреснат от сън. Вместо това тя се върна по дирите си до вратата и я отвори с трясък. Нямаше и помен от Франк, доколкото очите ѝ можеха да проникнат в сянката. Тя внимателно отвори малко по-широко вратата и излезе на площадката.

Тъмната беше като на живо същество, задушаваше я с гадни целувки. Тя направи три крачки без никаква опасност, после направи и четвъртата. На петата, нейното щастливо число, тялото ѝ стори нещо самоубийствено. Тя хлъцна, а ръката ѝ закъсня да прикрие устата, преди да се чуе звука.

Този път хълцането нямаше да мине нечуто.

– А, ето те – рече сянката и Франк се измъкна от спалнята да ѝ отреже пътя. От яденето беше станал по-широк – изглеждаше широк колкото площадката – и вонеше на месо.

Нямаше какво да губи. Тя изкрещя мръсен убиец, когато той пристъпи към нея. Той се отнесе безстрастно към ужаса ѝ. Когато останаха няколко сантиметра между нейното тяло и ножа му, тя се хвърли встрани и видя, че с петата крачка е стигнала до стаята на Франк. Тя мина с препъване през отворената врата. Той я подгони светкавично, преливащ от наслада.

В тази стая имаше прозорец, тя знаеше; самата тя го счупи едва преди няколко часа. Ала тъмнината беше толкова дълбока, че тя се движеше като сляпа, нямаше и проблясък на лунен лъч, който да помогне на зрението ѝ. Франк също беше объркан, така изглеждаше. Той я извика сред обвилата го черна смола; съскането на ножа във въздуха се сля с вика му в момента, когато той разсече въздуха: насам-натам, насам-

натам. Тя заотстъпва пред свистенето, кракът ѝ се спъна в омотаното в превръзки месиво на пода. В следващия миг тя политна, ала не се просна тежко на дъските, а върху една мръсна маса – тялото на Рори. От гърлото ѝ се изтръгна вик на ужас.

– Ето те и теб! – каза Франк. Съскането на ножа внезапно се приближи, той минаваше само на сантиметри от главата ѝ. Ала тя оглуша за свистенето. Беше сложила ръце на тялото под нея и приближаващата смърт не представляваше нищо в сравнение с мъката, която чувства сега от докосването до него.

– Рори! – простена тя, зарадвана от това, че неговото име е на уста ѝ, когато ножът приближаваше.

– Точно така – каза Франк. – Рори.

По някакъв необясним начин обсебването на името на Рори беше несравнимо с открадването на неговата кожа, поне така ѝ подсказва страхът. Кожата беше нищо. Свине и кожи, змии и кожи. Те бяха подплатени с мъртви клетки – умиращи, израстващи и отново умиращи. Но името? Това беше зов, който навяваше спомени. Тя не ще остави Франк да заграби името.

– Рори е мъртъв – каза тя. Думите я ужилиха, и със жилото призракът на мисълта...

– Млък, бейби... – каза ѝ той.

– ...да речем, че ценобитите очакваха Франк да се назове сам. Не спомена ли посетителят в болницата нещо за изповедта на Франк?

– Ти не си Рори – каза тя.

– Ние знаем това – дойде отговорът, – но никой друг не се досеща.

– Кой си ти тогава?

– Бедното дете. Май си изкара акъла, а? Хубаво нещо, защото...

– Кажй поне кой си.

– ...така е по-безопасно.

– Кой?

– Млък, бейби – каза той и спря в мрака до нея, лицето му дойде само на сантиметри от нейното. – Всичко ще стане толкова естествено като дъжда.

– Да?

– Да. Тук е Франк, бейби.

– Франк?

– Точно така. Франк.

С тези думи той нанесе смъртоносния удар, ала тя чу как той се приближава в мрака и избегна благословията му. След миг камбаната

удари отново и голата крушка в средата на стаята примигна. В мъждукащата ѝ светлина тя видя Франк до брат си, забил ножа в бута на мъртвеца. Когато го измъкна от тялото, той отново спря поглед върху нея.

Чу се нов звън на камбани и той, вече на крака, щеше да скочи върху нея... ако не беше гласът.

Той произнесе името му тихо, сякаш викаше дете на игра:

– Франк.

Лицето му помръкна за втори път през тази нощ. Някакво объркващо премина по него, в петите си усети ужас.

Той бавно извърна глава да погледне към говорещия. Той беше ценобит с бляскави куки. Зад него Кърсти видя три други фигури с анатомия като каталог на уродливостта.

Франк метна поглед назад към Кърсти.

– Ти си направила това – каза той.

Тя кимна.

– Излез от тук – каза един от новодошлите. – Сега това вече не е твоя работа.

– Мръсница! – кресна пронизително Франк срещу нея. – Курва! Лъжлива шибана курва!

Порой от яростни думи я заля, докато отиваше към вратата. Когато сложи длан върху дръжката на вратата, тя чу приближаващите му стъпки и се обърна да види, че той стои на педя от нея, а ножът му е на косъм от нейното тяло. Ала той беше прикован там и не можеше да се помръдне от мястото си.

Те забиха куките си в него, в плътта на ръцете и краката му, продупчиха месото на лицето му. Приковаха го с куките и веригите, които държаха опънати. Чу се тъп звук, когато съпротивлението му опъна зъбците на куките в неговите мускули. Устата му се отвори широко, шията и гърдите му се разпраха.

Ножът се изплъзна от пръстите му. Той изригна последно несвързано проклетие към нея, тялото му се затресе чак сега, когато те предявиха правата си върху него. Сантиметър по сантиметър го изтеглиха назад към средата на стаята.

– Върви! – произнесе гласът на ценобита. Тя вече не виждаше пришълците, те се скриха зад пропития с кръв въздух. Тя прие тяхната покана, отвори вратата, а зад гърба ѝ Франк се разкрещя.

Когато тя излезе в коридора, от тавана се посипа прах от мазилката; грохот обхвана къщата – от основите до стряхата. Трябва да побързам, каза си, преди залутаните демони да сринат този дом.

Ала въпреки че времето намаляваше, тя не се съдържа и хвърли един бърз поглед към Франк, за да е сигурна, че никога вече няма да тръгне след нея.

Той беше крайно изтощен, набучен с куки на десет и повече места. Нови рани се появиха по лицето му в краткия миг, в който тя го погледна. Разпорен като орел под голата крушка, с тяло, раздърпано до краен предел и дори отвъд него, той нададе крясъци, които щяха да събудят в нея милост, ако не беше се опарила вече.

Внезапно виковете му секнаха. Настана тишина. И тогава, като последен жест на отчаяние, той надигна глава и се вторачи в нея. Срещна нейния поглед с очи, освободени от цялата обърканост и злоба. Когато спряха върху нея, те блеснаха като бисери на бунище.

В отговор веригите се затегнаха с още сантиметър-два, ала ценобитите не изтръгнаха нов вопъл от него. Вместо това той се изплези на Кърсти, скри и пак показа езика си през зъбите с вид на непокалял се развратник.

После той изчезна.

Крайниците му, отделени от тялото, и главата, откъсната от раменете, всички овалани в кости, се нажежиха и опекоха. И когато нещо натисна вратата от другата страна, тя я затвори. Главата му, досети се тя.

След това пое с несигурна походка надолу по стълбите сред виещите вълци в стените, сред какафония от камбани. Вредом около нея, наситили въздуха като пушек, се носеха крило до крило призраците на ранени птици, лишени от полет.

Тя стигна до края на стълбите и тръгна по коридора към външната врата и когато остана една плонка място до свободата, чу някой да произнася нейното име.

Беше Джулия. Подът на коридора беше зялат с кръв и от мястото, където Франк я захвърли, една кървава пътечка водеше към трапезарията.

– Кърсти ... – извика тя отново. Това беше жалък звук и въпреки плясъкът на крила във въздуха, въпреки, че не можеше да помогне, Кърсти се запъти към трапезарията.

Мебелите тлееха овъглени; пепелта, която видя, се стелеше като отвратителен вмирисан килим. И тук, сред тази домашна изгубена страна, стоеше младоженката.

С някакво изключително усилие на волята Джулия беше успяла да облече булчинската си рокля. Въпреки всичко тя изглеждаше по-лъчезарна сред тлението, което я заобикаляше.

– Помогни ми – каза тя и едва сега Кърсти разбра, че гласът, който чуваше, не идеше откъм окаденото було, а изпод скута на булката.

Сега многобройните дипли на роклята се разтвориха и се появи главата на Джулия, положена върху възглавница от алена коприна сред водопад от кестенява коса. Как можеше това нещо да говори без бели дробове? И въпреки това то говореше.

– Кърсти ... – каза то, молеше то и въздишаше, и ту се показваше, ту се скриваше под полата на булката, сякаш се надяваше да отхвърли разума си.

Кърсти би могла да помогне – можеше да откъсне главата и да извади мозъка ѝ – ала булото на младоженката трепна и започна да се надига, сякаш го дърпаха невидими пръсти. Под него блесна светлина, тя ставаше все по-ярка и по-ярка, и сред светлината се дочу глас.

– Аз съм Инженера – въздъхна то. Нищо повече.

Многобройните гънки се надигнаха по-високо и главата под тях заблестя като малко слънце.

Тя не искаше блясъкът да я заслепи. Без да чака отстъпи назад към коридора – птиците почти се втърдиха, вълците побесняха – и се хвърли към външната врата в мига, когато таванът в коридора започна да пада.

Нощта дойде да я посрещне, една чиста тъмнина. Тя вдъхна жадно въздуха и тичешком се отдалечи от къщата. Това беше второто ѝ подобно напускане. Бог ѝ помогна, а също и здравият ѝ разум винаги да бъде третият.

На тъгъла на Лодовико Стрийт тя се озърна назад. Къщата не беше рухнала под напора на изтърваните сили вътре. Сега тя стоеше спокойна като гроб. Не, дори още по-спокойна.

Когато се обърна, някой се блъсна в нея. Тя изскимтя от изненада, ала прегърбеният минувач вече бързаше някъде далеч в тревожния мрак, който предхожда утрото. Когато неговата фигура се зарея над земята на границата на материалното, тя хвърли поглед назад и главата му се освети от сияние, един конус от бял пламък. Това беше Инженера. Нямахме време да го види добре; той изчезна в миг, оставяйки светлина в очите ѝ.

Едва сега тя разбра целта на сблъсъка. Кутията на Льомаршан пак се върна при нея, тя я стискаше в ръка.

Нейните страни бяха безупречно запечатани и излъскани до силен блясък. Макар че не я разгледа, тя беше сигурна, че не са ѝ оставили ключ към решението на загадката. Следващият откривател щеше да обхожда нейните повърхнини без схема. А до това време тя ли беше

избрана за неин пазител? Очевидно да.

Тя обърна кутията в ръката си. За един нищожен миг сякаш видя призраци върху лакираните страни. Лицето на Джулия, лицето на Франк. Тя обърна кутията още веднъж в желанието си да види дали и Рори е затворен там. Не, не беше. Навярно имаше други главоблъсканици, с решението на които можеше да стигне до неговата обител. Може би кръстословица, чието решение ще вдигне мандалото на райската градина, или пък картинка за нареждане, в попълването на която се криеше достъпът до Страната на чудесата.

Тя щеше да чака и да бди, както винаги бдеше и очакваше, с надеждата, че някой ден ще ѝ падне една такава главоблъсканица. Но ако не успееше да я реши, нямаше да скърби дълбоко от страх, че изцеряването на разбитите сърца е загадка, която нито мъдростта, нито времето могат да решат.

КРАЙ

КРАЙ

© 1991 Клайв Баркър
© Симеон Николов, превод от английски

Clive Barker
The Hellbound Heart, 1991

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/144>]